

Tosi, Lore Dardanello

Pratarmė

Esu tvirtai įsitikinusi, kad nėra pasaulyje žmogaus, kuris vienu ar kitu savo gyvenimo momentu nebūtų kreipęs maldos žodžių dangop. Pačioje mūsų prigimtyje glūdi noras bėgti nuo vienatvės, įgimta yra paskata „atsiduoti“ kieno nors globai, nesvarbu, esame tikintieji ar ne. Kas yra įsitikinęs taip, kaip aš, neabejoja: malda įdėta į žmogaus širdį, kad jį palaikytų, palengvintų dalią. Kitaip tariant, gydytų. Štai dėl ko iš širdies gilumos kreipdamiesi į Dievą visada patiriame palengvėjimą: malda sustiprina mūsų viltį, o šioji savo ruožtu stiprina mūsų ryžtą. Yra malda, padiktuota tiek širdies, tiek proto, kuri sąmoningai ar nesąmoningai kreipiama dievop. Tokia malda yra žmogaus trapumo ir, gerai įsigilinus, nuolankumo liudijimas: ko nors prašydamas, mano Dieve, suvokių savo silpnumą ir atsiduodu Tavo globai. Ir yra kitokia malda, kuri nelaukta ištrykšta iš nežinomo, kažkur pačioje mūsų esmėje esančio šaltinio; kiekvieną sykį ji prasiveržia netikėtai.

Tai labai ypatinga, su niekuo nepalyginama malda. Ji išsilieja be jokių pastangų ar pasiruošimų ir tarsi galinga banga vienu ypu nušluoja visus apsietinėjimus. Tai aistringas sielos bylojimas, pripažinimas: Tu, Dieve – ne aš! – pakviete mane į šią žemę, vadinasi, Tu ir pasirūpinsi, kad nelikčiau vienas. Ką tik dusome akli. O dabar mums atrodo, kad atgimstame. Geriame iš to šaltinio godžiai ir patikliai. Dėkingi. Kiekvienas tokios maldos lašelį mus įkvepia, kiekvienas gurdūnys grąžina jėgas ir gyvybę. Jaučiamės pripildyti, jaučiamės – pagaliau! – susilieję su begalybe. Štai, radome kelią: yra ryšys. Dabar noriu atskleisti jums paslaptį. Neturiu to, ką sakau, įrodymų, bet maldauju – tikėkite manimi! Kas patyrė šios maldos – taip, šitos, tik šitos – stebuklą, viską žino. Jis visada bus išklaustas.

Maldos neturintiems laiko

1. Laiko visada trūksta... Bet ką su tuo laiku, kurio vis trūksta, daryčiau, jeigu per stebuklą man jo būtų duota? Argi neskirčiau jo visokiems darbams, bėginėjimams ir šimtams reikalų? Taigi laiko, kurio man visada trūksta, tebetrukty.

Vadinasi, problema ne laikas, bet aš.

Štai keli klausimai, kuriuos turėčiau užduoti sau.

Ar mano planai svarbesni už žmones, dėl kurių planuoju?

Ar aš nuolat skubu, kad ir ką daryčiau? Gal jau nesugebu sustoti netgi tada, kai esu pavargusi?

Ar tai, ką darau, svarbiau už mano šeimą, draugus ir jiems duotus pažadus?

Viešpatie, atverk mano širdį tokiai tiesai: ne laiko man trūksta, bet meilės.

2. Dirbti, veikti be atvangos. Lėkti ir niekur nesuspėti. Nuolat jausti poreikį sutvarkyti viską iki galo, sėdėti iki vėlumos, tobulinti, kas dar netobula... Tai tarsi statyti smėlio pilis prieš atriedant bangai: kiekviena sugriauta pilis skatina nerimastingą poreikį statyti kitą. O laiko amžinai maža...

Nesvarbios nei pilys, nei banga, svarbu vien tik statyba. Juk tai bėgimas.

Viešpatie, sustabdyk mane. Tik sustabdyta įstengsiu suvokti viso to, ką darau, beprasmybę. Tik sustabdyta pajusiu skausmą, tūnantį manyje, jis kaip sarginio šuns įkandimas perspės, kad kažkas negerai. Tik įsiklausiusi į tą skausmą galėsiu rasti vaistų. Kaip?

Suteikdama savo veiksams tikslią kryptį – į meilę.

Gyvendama dabartimi ir mokydama suvokti visas šios akimirkos aplinkybes. Besąlygiškai pasitikėdama Tavimi, Viešpatie.

3. Bėgti prieš laiką – bėgti į ateitį, kurios nėra. Kai man trūksta laiko, esu susitelkusi į tai, kas darbus ir labai save apriboju: negaliu turėti laiko dabarčiai, negaliu jos matyti ir skirti jai dėmesio. Vadinasi, negyvenu.

Viešpatie, Tu neprašai manęs bėgti, antraip vietoj kojų būtum davęs ratus. Tu teprašai, kad bet kokiomis aplinkybėmis viską daryčiau kaip galima geriau. Jeigu tam, kad bent ką padaryčiau kaip galima geriau, būtina skirti daugiau laiko, vadinasi, jo nebeliks kitiems dalykams. Vadinasi, kitiems dalykams jis man nebūtinus.

Mano užduotis – ne sutvarkyti daugybę reikalų per trumpą laiką, bet gerai atlikti tai, ką privalau atlikti.

Jei tik šitai pripažinčiau, pamatyčiau, kad staiga viskas klostosi sklandžiai – vos tik pradėdau vadovautis nuostata daryti gerai ir nesijaudinti, kad dar tiek daug visko neaprepsiu.

Jei nuolat, kiekvieną minutę įsisąmoninu tai, ką jaučiu ir darau, bendrauju su savo siela, sykiu – patiriu ramybę.

Mano siela esi Tu, Viešpatie.

4. Aš visada esu dabartyje, bet ne visada tai suvokiu. Tik tada, kai suprantu, galiu naudotis visomis šios valandos man teikiamomis galimybėmis.

Kitaip sakant, tada aš gyvenu. Kai išstis valandas sėdžiu prie kompiuterio, laikas skrieja. Kai panyru į skaitomą knygą, nė nepastebiu, kad atėjo metas vakarieniauti. Kai valandų valandas žiūriu televizorių, galiu atsidurti bet kur ir net nenorėti žinoti, kur. Tada esu kaip traukinys ant bėgių: priešais save regiu tik bėgius ir visiškai nematau atsiveriančių vaizdų.

Viešpatie, leisk man suprasti, kad mano siela yra kur kas turtingesnė už tai, kas mane supa išorėje, kad ir kaip viskas čia būtų žavu. Juk mano vidus ir suteikia prasmės išorei. Leisk man, Viešpatie, kiekvieną akimirką labai atsakingai elgtis su viskuo, ką man siūlo aplinkybės. Jei išmoksiu kiekvieną akimirką pajusti Tave, man jau niekada netrūks laiko.

5. Štai kaip galima paaiškinti chronišką laiko stygių: visus stresus patiriu dėl to, kad daugybę energijos iššvaistau priešindamasi gyvenimui.

Priešinuosi, kai atsisakau skirti savo laiko kitiems: kas nors skambina, kažkam manęs reikia, bet aš neturiu laiko.

Priešinuosi, kai kas nors mane pertraukia ar sutrukdo: nesitveriu pykčiu, kad vagiamas mano laikas.

Priešinuosi, kai mano vaikas nedaro, ko prašomas: suirztu, nes jis mane verčia susirūpinti juo kaip tik dabar, kai neturiu laiko. Priešinuosi, kai atidedu sudėtingus sprendimus: nerandu laiko, nes skubu užpildyti jį šimtais dalykėlių, kurie mane atitraukia nuo būtiniausių dalykų.

Priešinuosi visada, kai stengiuosi pakeisti žmogų, įvykius ar aplinkybes, užuot keitusi save pačią.

Priešindamasi netenku jėgų. Viešpatie, leisk man pastebėti šią akimirką ir išmokyk priimti visas galimybes, nes jos niekada nebūna atsitiktinės. Nuo streso išvaduoja laisvė.

Maldos turintiems per daug

6. Per daug, per daug, Viešpatie, man visko per daug.

Per daug maisto. Valgau dėl šimtų priežasčių ir beveik niekada dėl to, kad jaučiu alkį. Per daug drabužių. Tiek jų turiu, kad nebežinau, kaip išsirinkti, o atrodo, kad neturiu kuo apsirengti.

Per daug daiktų. Beprasmingai daiktai daikčiukai, niekučiai, puošmenos, kurias reikia valyti ir saugoti, mane įkalina.

Per daug triukšmo. Miesto garsų, réksmingos, įkyrios muzikos kiaurą parą. (Tyla? Prarastas gėris.)

Per daug plepalų. Žodžiai, vien žodžiai, dažniausiai tušti. Žodžiai, nuslystantys sielos paviršiumi, jos nepasiekiantys.

Visko per daug, Viešpatie. Meldžiu Tave trupučio neturto. Geismų, norų neturto. Poreikių neturto. Taip, palik man vienintelį troškimą – ko man iš tikrųjų reikia. Tapsiu, Viešpatie, lengva it drugelis.

7. Man kartais atrodo, kad mano namai pavirto puikiu nemokamu viešbučiu. Viskas čia nuostabiai sutvarkyta: skalbimas ir lyginimas, švarinimasis ir maisto gaminimas. Nuolatiniai gyventojai ateina ir išeina kada sumanę, pasilieka pietų, grįžta vėlai vakare. Viskas visada laiku paruošta ir apskaičiuota. Yra visko, ko reikia, tik rinkis.

Tai aš juos čia sukviečiau. Ne, už nieką nereikia mokėti, gink Dieve! Diena po dienos aš juos mokiau, kartais ir prieš jų pačių valią, imti ir nieko už tai neduoti. Naudotis visa mano siūloma gausa, kiek tik jiems širdis geidžia. Aš vis padejuoju, bet veltui: jie nesupranta. Tai aš juos šitaip „užprogramavau“.

Viešpatie, kaip viską atitaisyti?

Vienintelis būdas – paprašyti savo vaikų atleidimo, nes nelabai išmokiau juos duoti. Neįvykdžiau savo pareigos, neišmokiau jų būti dosnių ir gebėti užjausti.

Viešpatie, suteik man jėgų, kai prašysiu atleisti: įkvėpk mano žodžius ir padaryk, kad prabiltų širdis.

8. Prisiekiu, dukra, tu turėsi viską, ko neturėjau aš!

Pasirūpinsiu viskuo, ko man pačiai nepavyko pasiekti: tu studijuosi, gausi puikų darbą, ištekėsi už turtingo vyro.

Nenurimsiu, kol viso to tau nesuteiksiu. Kad ir kiek tai man kainuotų, viską turėsi! Net jei nenorėsi.

Koks paklydimas!

Viešpatie, meldžiu Tave, atverk man akis, kol nevélu: motina, trokštanti duoti vaikams tiek visko, ko taip trūko jai pačiai, neužpildys stygiaus ir tik veltui stengsis.

Jau dabar, Viešpatie, jau dabar leisk suvokti, kad mano vaikai yra laisvos sielos, taigi ne mano nuosavybė. Vadinasi, mano užduotis – ne padaryti juos tokius, kokia norėjau būti aš, bet padėti žengti keliu, kurį Tu, Viešpatie, paskyrei jiems. Savo keliu, ne mano. Motina turėtų laiku susigriebti.

9. Ko trūksta mano vaikui?

Ar nestinga maisto? Ar turi drabužių, kokių nori? Ar užtenka pramogų? Ar jis sportuoja, kiek reikia, ar žaidžia, kiek nori, ar pakankamai turi draugų?

O Dieve, kad tik ko nors nepritrūktų!

Tačiau klausti reikėtų kitaip: ko mano vaikas uiti per daug?

Ar visa ši gausa neužgniauš jo smalsumo, nenuslopins savarankiškumo? Kai viskas padėta ant lėkštutės, nebekyla noro ieškoti: nebesinori nieko imtis pačiam, nieko veikti. Ramu. Nieko nebereikia. Bet tai nuskurdina.

Taip, paradoksas: gausa skurdina.

Bet užduotis pasipriešinti blogiems įpročiams, prastai madai, blogiems pavyzdžiams yra neįveikiama, Viešpatie! Kur rasiu jėgų eiti prieš srovę? Tik Tu gali padėti. Nepalik manęs vienos, prašau. Tu man duosi tiek tvirtybės, kad mano „ne“ taptų ko nors verti. Tik Tavyje rasiu drąsos savo nuostatas pritaikyti gyvenime.

Padėk man. Pasitikiu Tavimi, Viešpatie.

10. Trokštu būti apgenėta.

Aš medis, kurio šakos per tankios. Augalas, kurio per tanki lapija. Žūstu.

Kartkarčiais kuri nors šaka nulūžta, nes pritrūksta maisto. Visoms neužtenka syvų. Esu nuolat kamuojama troškulio.

Išlaisvink mane, Viešpatie, nuo šakų, kurios nebūtinios. Tu žinai, kuri iš jų geria tiesiai iš šaltinio, o kuri siurbia gyvybę iš kitų kaip parazitė. Suteik man ryžto ją nupjauti. Tu, Viešpatie, žinai, kurie lapai naudingi, o kurie tik šiaip mirguliuoja. Žinai, kas man būtina, o kas tiktai trukdo ir apsunkena: atverk man akis, kad įstengčiau atskirti tuos dalykus. Bet pirmiausia duoki jėgų išstarti gana nemažai dalių savęs: eik sau, tu man nebereikalinga. Tu vagi. Skaudu, žinau, bet nebenoriu tavęs, tu mane žudai.

Duok man, Viešpatie, ryžto apgenėti save. Palik man, Viešpatie, tik tai, kas svarbiausia.

Maldos turintiems per mažai

11. Kiek daug visur šnekama apie „turėjimą“ ir „buvimą“!

Žinoma, svarbiau „būti“. Siekimas „turėti“ paklaidina, sužlugdo, apnuodija. Ką gi, Viešpatie, aš „neturiu“. Man stinga daug ko: turiu galvoje būtiniausias dalykus. Tarkim, neturiu pinigų nupirkti sūnui vadovėlius, o jis taip noriai mokosi. Neturiu galimybių suteikti jam patogų būstą. O ypač man stinga ramybės, kad normaliai sulaukčiau mėnesio pabaigos.

Viešpatie, Tu gerai žinai: ir „neturėjimas“ žlugdo bei nuodija.

Tu žinai mano nerimą. Mano troškimus ir baimes. Pyktį... Ir žinai: kad „būtum“, visų pirma reikia turėti, kas būtinausia, nes sukūrei mane pažeidžiamą šalčio, troškulio ir alkio. Ir kol šaltis, alkis ir troškulys laikys mane po savo padu, nebus vietos niekam kitam, nes tik šventieji – aukštesniosios būtybės, išrinktieji – geba sielos poreikius išskelti aukščiau kūniškųjų. O aš nesu išrinktoji...

Todėl nesmerk manęs, Viešpatie, jei melsiu Tave, kad „turėčiau“ truputį daugiau. Tiek, kiek reikia. Taip man bus lengviau Tau dėkoti. Lengviau „būti“ dėl kitų, ko Tu iš manęs ir nori.

12. Yra ir tokių, kurie iš tikrųjų nieko neturi.

Jų atvaizdai, matomi per televizorių, pribloškia, atima žadą. Iš netikėtumo aš pasijuntu bejėgė, jie be perspėjimo įsiveržia į visas širdies kerteles.

Vaikas, iš kurio likę vien oda ir kaulai, iš bado išsipūtusiu pilvu. Blausus, negyvas motinos žvilgsnis. Arba nebyli pralaimėjęlių minia. Kančia užvaldžiusi juos jiems patiems to né nesuvokiant, tai natūrali jų būseną. Nepatyrę nieko kito, jie jos nepripažįsta. Kartais netgi įstengia nusišypsoti gyvenimui, tarsi stebėtų džiaugsmingą reginį ir nesuprastų skirtumo tarp to, ką reiškia patirti ir tik stebėti džiaugsmą.

Aš patiriu džiaugsmą, Viešpatie. Nepadariau nieko, kad jo nusipelnčiau: vadinasi, nesu už jį atsakinga. Tačiau aš prisiimu atsakomybę – norėčiau, kad tai žinotum – dėl visuotinio gėrio. Įtrauk mane, Viešpatie, į šį darbą. Naudokis manimi. O kaip – ne mano reikalas. Kad per mane Tau žinomais takais gėris pasiektų tuos, kurie nepatyrė džiaugsmo.

13. Yra tokių, kurie turi daug, tačiau to nežino.

Daugelis yra sveiki, tačiau paklausti, kaip laikosi, atsako: „Blogai!“, nes juos erzina nedidelis skausmelis.

Kiti turi daugybę pinigų, tačiau jaučiasi nelaimingi, nes galėtų turėti daugiau.

Jau nekalbu apie akluosius: turiu galvoje tuos, kurie nemato, ką turi, ir kankinasi pavydėdami kitiems jų turto.

Yra apdovanotųjų visokiais gabumais, tačiau užuot juos panaudoję geriems tikslams, švaisto menkučiams dalykėliams. Yra ir tokių, kuriems nusišypsavo didžiulė sėkmė, bet jie tik stebisi, kad neranda, ko ieško. Šitie yra vargšai, nes turi per mažai. Turi ir nežino, kad turi. Gyvena taip, tarsi neturėtų.

Meldžiuosi už juos, Viešpatie, kad netikėtai, staiga stebuklingai atvertum jiems akis. Kad parodytum jiems jų turtus. Kad kas nors jų gyvenime – įvykis ar susitikimas – pagaliau leistų jiems suvokti, ką jie turi... Nemanai, Viešpatie, kad jų dėkingumas – vienas vienintelis „ačiū“, nelauktas, netikėtas, dėl to dar karštesnis, įgytų nepaprastą svarbą, svorį ir vertę, atperkančią bet kokį nedėkingumą?

14. Aš taip gerai apie save manau, kad kartais nepastebiu, kokia šykšti esu. Ne, ne pinigų: jų atsiradus progai paaukoju. Nekaupiu. Nešykščiu.

Bet tai nereikia, kad nesu šykštuolė. Esu šykšti savo laiko. Man regis, turiu jo pernelyg mažai, kad skirčiau kitiems.

Esu šykšti kantrybės. O taip, kantrybės tikrai turiu mažokai: tampu vis mažiau pakanti. Esu labai šykšti atjautos: man be galo sunku įsijausti į kito padėtį. Vos tik pajuntu, kad kas nors kenčia, burbteliu porą žodžių ir skubu pasišalinti.

Visų šių dalykų labiausiai šykščiu šalia esantiesiems. Tarsi artimiems žmonėms nereikėtų paramos. Tartum jie neturėtų teisės dėti vilčių į mane. Lyg jau paties menko mano artumo užtektų jiems paguosti. Taip, turimi tiesa, kad jiems aš mažai turiu ką duoti. Todėl, Viešpatie, reikia, kad man duotum daugiau: padaryk mane turtingą. Turtingą dosnumo ir dėmesio. Turtingą viso to, ko man stinga. Noriu daugiau, nes turiu labai mažai. Tik Tu gali užpildyti mano širdies tuštumą. Maldauju, padaryk mane turtingą viso to, ko reikia meilei.

15. Ar atsiras norinčių pasimelsti už tuos, kuriems trūksta sąžinės? Jei atsiras, tegu prisideda prie manęs: kuo mūsų bus daugiau, tuo galingesnė bus malda.

Kodėl reikia melstis už tuos, kurie neturi sąžinės?

Tiesą sakant, ją turi visi, tačiau daugelis laiko taip giliai paslėptą, kad atrodo, jog neturi. Ir kadangi, kad vėl ją aptiktum, būtina dėti milžiniškas pastangas, manau, kad verta už juos melstis: tegu jiems būna lengviau.

Kad numarintum sąžinę, visų pirma, reikia nuo kitų atsitverti aukščiausia siena, kad tavęs nepasiektų né menkiausias kitų kančios šešėlis. Kuo siena nepralaidesnė ir tvirtesnė, tuo saugiau. Čia tai bent darbas! Betgi dar ne viskas. Kažkas vis tiek prasiskverbia pro sieną ir trikdo. Todėl reikia būti nepajudinamiems, bejausmiams, nepažeidžiamiems. Koks vargas!

Todėl mano – mūsų – malda yra tokia: išvaduok, Viešpatie, juos iš visų šitų vargų. Suvirpink ir išjudink tos gynybinės sienos pamatus, kad ji nuvirstų ant jų pačių ir kad tie, kurie ją pastatė, pasijustų bejėgiai ir nuogi, kad būtų pasiruošę – pagaliau! – priimti meilę ir visus jos iššūkius. Ar kas nors norėtų su manimi pasimelsti už tuos vargšelius?

Maldos turintiems vaikų

16. Man gimė vaikas!

Devynis mėnesius mes buvome viena – neatskiriami.

Devynis mėnesius mes alsavome tuo pačiu, mūsų širdys plakė vienu ritmu. Ir štai... jis gimė. Jis nebėra mano dalis. Mano vaikas man nebepriklauso.

O aš gimdydama jaučiausi turbūt taip pat, kaip ir Tu, mano Dieve, kai įpūtęs gyvybės minkštam, Tavo pirštų klausančiam moliui, pamatei, kaip jis atgijo ir išsprūdo Tau iš rankų. Tokia pati stulbinanti netekimo nuostaba, tarsi praradus nekaltybę.

Taip, mano vaikas man nebepriklauso.

Ir kaip Dievas, mane sukūręs, suteikė man laisvę, galimybę laisvai rinktis ir atsakomybę už savo gyvenimą, taip ir aš turiu ugdyti savo vaiką laisvą, turiu atsakyti nuosavybės teisių į jį. Kaip Dievas man parodė kelią, taip ir mano užduotis nukreipti savo kūdikį. Ne daugiau.

17. Noriu paliesti savo kūdikį.

Suimti jo kojtę dviem pirštais ir pavaizduoti šokį. Paglostyti bambelę, kuri mus jungė, ir išgirsti, kaip jis prajunka.

Noriu ištiesti jam pirštą, kad suspaustų, ir smiliaus pagalvėle glostyti jam skruostą. Noriu suvaidinti, kad įkalinu jį glėbyje, o paskui juokdamasi paleidžiu laisvėn. Noriu paliesti jo šviežutėlę šilkinę odą, savo kūrinį. Kai mano gyvybės siūlas nutrūks, užmerksiu akis ir tada atsigaus mano rankos ir suvirpės nuo prisiminimų. Pirštų galiukai atgys, o delnai vėl jį pajus kaip anuomet.

Kai tokia akimirka ateis, norėčiau, Viešpatie, pasakyti, kad mokėjau gerbti savo vaiką taip, kaip gerbiu jį dabar: mažytį sutvėrimą, įteiktą man su didžiausiu pasitikėjimu.

Sutvarkyk viską taip, kad keliaudama į amžinybę būčiau atidavusi viską, ką reikėjo atiduoti, atlikusi viską, ką reikėjo atlikti, ir tegu mus jungia žinojimas, kad vyko lygiaverčiai, tikri, vaisingi mainai.

Žiūriu, kaip mano vaikas mataruoja kojtėmis, juokiasi, ir ūmai pradedu kuždėti pažado žodžius: „Mielas vaikuti, aš tave auginsiu kaip Dievo vaiką.“

18. Štai jis, mano vaikas, jau beveik suaugęs.

Žvelgiu į jį, užsisklendusį savo mintyse, kuriose aš nebesu svarbiausia. Kur dingio vakarykštis vaikas?

Laikui bėgant jis tolsta, palieka mane nuošaly tarsi seną neberekalingą odą. Jis kviečiamas kitur. Kiti matys jo šypsenas, girdės prisipažinimus, žinos jo paslaptis...

Viešpatie, atėjo jo laisvės metas: duok man jėgų jo nestabdyti. Ir nebijoti. Baimė užkrečiama, ir mano vaikas gali ja užsikrėsti. Labiausiai dabar reikalingas pasitikėjimas, nes kaip išmokysiu jį pasitikėti, jeigu pati to nemoku?

Viešpatie, padaryk, kad pasitikėčiau. Nesvarbu, kad nesuvokiu, nesutinku. Viešpatie, padaryk, kad pasitikėčiau Tavimi, nes Tau geriau matyti...

Paimk mane už rankos, kad Tavo vedama žengčiau žingsnį į šalį, nes šis gyvenimo kelias yra tikrai jo, mano sūnaus. Tau ir man, suokalbininkams, belieka jį mylėti.

19. Išėjau išmesti šiukšlių.

Kai pasisukau grįžti namo, išvydau juos anapus stiklinių durų, neįtariančius, kad juos matau, užsiėmusius savo reikalais.

Savo vaikus.

Manau, kad taip iš aukštybių mus mato mūsų mirusieji. Ir pajutau – neklauskite, kodėl – kad tas veriantis jų buvimas, juos jungiančios tylos grožis, tarpusavyje pasidalijamos naštos ... viskas yra Tavo darbas, Viešpatie.

Tikroji, metams bėgant įsivyravusi harmonija, sutvirtinta daugybės kartu išspręstų problemų, sugebėjimo įveikti savanaudiškumą, didelės atidos, kurią iš pradžių skatino būtinybė ir kuri ilgainiui virto įpročiu, išaugo iš tos dirvos, kurioje buvo pasėtas Tavo žodis, Viešpatie.

Patikiu juos Tau visiškai pasitikėdama Tavimi. Iš Tavęs semiuosi jėgų įveikti visus sunkumus, visus negerumus. Tai, tiesą sakant, Tavo nuopelnas. Ir aš Tau dėkoju už ramybę, kuria mus palaiminai.

20. Esame sielos žemiškais drabužiais. Mūsų žemiškieji apdarai – ne tik nešiojami drabužiai – tai mūsų kūnas, išorė. Į juos pernelyg dažnai sutelkiame dėmesį.

Siela yra anapus drabužių, mūsų žydrų ar juodų akių, šviesios ar tamsios odos, viso to, kaip atrodome, ką galima pamatyti ir paliesti.

Viešpatie, padėk man prabilti į savo vaiko sielą: nerimauju dėl jo žemiškųjų apdarų, jis paauglys, sutrikęs. Sumišimą maskuoja drabužiais ir žalojančiais išoriniais ženklais. Dėl jų – tokių ryškių ir provokuojamų – aš nerimauju ir pakliūvu į spąstus, iš tiesų jis taip elgiasi tikrai todėl, kad nukreiptų dėmesį kitur.

Viešpatie, noriu vėl priartėti prie savo vaiko: leisk matyti, kas slypi po išoriniais ženklais, kuriais jis dangstosi, padaryk, kad vienu žvilgsniu ir vienu žodžiu sugebėčiau nusigauti ten, kur mane kviečia jo siela, kur jai manęs reikia.

Maldos moterims

21. Kaip būrų smagu mums vieną sykį gyvenime susitikti. Tik mums. Daugybei mūsų. Visoms. (Kaukes paliekam už durų drauge su drabužiais.) Nuogos mes pavirstume. Kuo?

Kuo mus ir sutvėrei, Viešpatie – moterimis. Galėtume tvarkytis nagus, plepėti, ištiesti rankas – taip, svarbiausia apsikabinti – rėkauti, šokti. Galėtume skristi, jei panorėtume. Galėtume pasakoti – o taip! – pasakoti be galo, be krašto, klausyti, siuvinėti, svajoti, guosti...

Būrų smagu susirinkti nuoširdžiai, be įprastinių apsimitinėjimų ir maivymųsi. Būtų smagu drauge juoktis ar net paverkti iš didžiulio jaudulio. Visa ši pasklidusi energija virstų malda, nes nuoširdumas ją nuskaistintų. Būtų smagu visoms atpažinti save Tavyje, Viešpatie, kad esame Tavo kūriniai – pačios galinčios kurti, būtų smagu jausti, kaip mūsų kraujyje, smelkdama pačias mažiausias ląsteles, srūva Tavo mums duota galia ir jėga, būtų smagu prisiišti dėl to atsakomybę.

Kutų smagu visoms kartu Tau padėkoti giesme.

22. Nepažįstamą moterį priešais mane, žvelgiančią priešišškai ir įtariai, kankina beveik visiškai tokios pačios bėdos kaip ir mane. Ji daugybę kartų kėlėsi naktimis raminti kūdikio.

Ją kamuoja galvos skausmai.

Ji nežino, ką gaminti vakarienei.

Ji tokia išvargusi, kad baiminasi, jog neįstengs atlikti visko, ką privalo.

Ji susikrėtusi dėl vaikų.

Dažnai verkia, nes jaučiasi nelabai mylima.

Jai atrodo, kad ji negraži.

Jai menopauzė.

Ji įsimylėjusi tą, kuris jos nebemyli.

Ji jaučiasi vieniša.

Ji nusuka akis supratusi, kad iš manęs nesulauks jokios pagalbos. O gaila, nes... Viešpatie, ši moteris yra mano sesuo.

Joje tarsi veidrodyje atpažįstu save. O kadangi mano žvilgsnis gali paveikti jos žvilgsnį, nusišypsau jai. Kad toji nepažįstama moteris priešais mane staiga – netikėtai – manyje tarsi veidrodyje atpažintų save.

23. Kadangi esu moteris, Tu sukūrei mane, Viešpatie, ypatingą. Meilės būtybę.

Tačiau mylėti yra sunku. Tam reikia stiprybės. O būti stipriai nereiškia būti tvirtai ir nepalaužiamai kaip uolai, reiškia būti minkštai ir tokiai lanksčiai, kad atlaikytum bet kokį užgriuvusį svorį. Reiškia mokėti sulinkti, kad paskui atsitiestum kaip nendrė, kuri lankstosi vėjyje. Reiškia žinoti, kada atsitraukti, o kada nepasiduoti.

Ne visada man pavyksta mylėti, Viešpatie. Kartais nemoku sulinkti kaip reikiant, kartais neįstengiu atsitiesti. O dažniausiai pamirštu... pamiršti. Pamiršti save.

Nes štai kas yra būti moterimi: pamažu, diena po dienos, pamiršti save dėl meilės.

Viešpatie, išmokyk mane būti moterimi. Išmokyk „sulinkti“, kad gerbčiau laisvę tų, kuriuos myliu.

Išmokyk „atlaikyti“, kad tapčiau tų, kuriuos myliu, skydu.

Išmokyk mane savo tvirtybės, kad apginčiau tuos, kuriuos myliu, ir kad jie turėtų į ką atsiremti.

Išmokyk, Viešpatie, būti tikrai ypatinga būtybe – meilės būtybe.

24. Mirties nebėra: ji pašalinta. Dabartinėje mūsų kultūroje, kur viešpatauja sveikatos, grožio ir laimės kultas, mirtis – rūsti, nepadori ir skandalinga – slepiama kaip gėda.

Tačiau moteris, Viešpatie, moteris žino. Moteris patiria mirtį savo kūnu kiekvieną mėnesį, kada pusė gyvybės kibirkštis nesusitinka kitos puselės ir miršta, palikdama kraujo ženklus.

Moteris ją jaučia metams bėgant vis kalbėdamasi su tais, kurių nebėra. Tai jų privilegija, jos kaip suokalbininkės.

Moteris ją junta savo įsčiomis, kurios supranta, nors niekas joms šito nepasakė, jog mirtis būtina, kad triumfuotų gyvybė.

Ji nujaučia ją esant šalia, pasirengusią užvaldyti jos sielą, tada, kai pasiduoda gundymams nepasirinkti, nenuspręsti, nepasiryžti, nerizikuoti, neišdrįsti. Negyventi.

Štai todėl, Viešpatie, mirtis šalia moters bus visada: svarbiausioji prasmė, svarbiausias pateisinimas, vienintelis atsakas gyvybės kibirkščiai.

25. Malu ir malu... Malu miltus, sumanymus, sprendimus.

Malu vaikų juoką ir lengvą, greit praeinantį verksmą. Malu senolių ilgesį. Malu pietus ir vakarienę ir širdies maistą, kurio tiek mažai tepavyksta primalti.

Malu jaunuolių, žaidžiančių su ką tik atrastu pasauliu, džiugesį, malu jų lengvabūdiškumą, dar nepažįstantį skausmo. Malu skubą ir nerimą ir baimę nesuspėti. Malu laiką ir viltį.

Visur pabarstau kančios sėklų, kad jos būtų sumaltos ir viską persmelktų, nes be kančios negali būti nei džiaugsmo, nei ramybės, nei pažinimo.

Malu ir malu... Malu gyvenimą, nes tai, Viešpatie, užduotis, Tavo patikėta man, moteriai.

Maldos nebejauniems

26. Sako, kad mes, seniai, esame bambekliai. Tikra tiesa. Viskas vyksta ne taip, kaip turėtų.

Jaunimas pasineria į paviršutiniškas linksmybes ir nesupranta, kad jiems derėtų pakeisti pasaulį.

Ak, jei mes, seniai, tebeturėtume tiek jėgų, kaip anksčiau, kalnus galėtume nuversti pasitelkę turimą patirtį!

Melas.

Mes, seniai, galime pakeisti pasaulį ir be ypatingų jėgų.

Kaip?

Jei trokštame, kad pasaulis prisipildytų meiles ir užuojautos, pamėginkime patys prisipildyti meilės ir užuojautos. Užuoat bambėję. Jei trokštame, kad pasaulyje išnyktų baimė, pradėkime mažinti savąją baimę puoselėdami pasitikėjimą Tavimi, Viešpatie. Užuoat bambėję.

Mums dvasiškai tobulėjant, tobulės ir pasaulis.

O, kaip gaila, kad anksčiau to nesupratau... kiek laiko nuėjo vėjais!

Vis dėlto ne, vis dėlto ne: šitą įmanoma suprasti tik senstant.

Dėkoju, Viešpatie, kad subrendau suvokti šiuos dalykus. Dabar suteik mano širdžiai jėgų, kuriomis įstengčiau keisti pasaulį. Labai paprastai – mylėdama.

27. Su manimi vyksta juokingi dalykai: pastaruojų metu tapau nematoma. Vaikštau gatvėmis, bet niekas manęs nepastebi.

Dar visai neseniai praeivių akys krypdavo į mane ir akimirką stabteldavo: skubus vertinantis žvilgsnis, metamas į nepažįstamąjį, parodydavo simpatiją ar antipatiją. Dabar nė tokių nesulaukiu. Visi žvilgsniai nuslysta tarytum būčiau permatoma.

Aš pasenau.

Viešpatie, dėkoju Tau už tą „skaidrumą“. Kokia nuostabi ta laisvė!

Galiu rengtis kaip noriu: niekas manęs nemato.

Galiu visada sakyti, ką galvoju: niekas manęs neklauso.

Galiu būti savimi be jokių baimių: niekas manęs nepastebi.

Kokia ramybė, koks palengvėjimas, kokio laisvė!

Tau, Viešpatie, ačiū, kad metų našta, užuoat prislėgusi mano pečius, palengvina sielą.

28. Kai buvau jauna, norėjau pakeisti pasaulį. Lašeliai manęs nedomino: norėjau pakeisti visą vandenyną.

Svajojau apie pasaulį, kupiną meilės. Pasaulį be baimės.

Svajojau apie pasaulį, kuriame siekiama ne valdžios, bet laimės. Kai buvau jauna, svajojau, kad visi žmonės būtų laisvi ir nesivaržytų vienas su kitu.

Dabar nebesvajuju. Praėjo nemažai metų ir lioviausi. Dabar nebenoriu pakeisti pasaulio: keičiu save ir man to pakanka. Kasdien Tu, Viešpatie, man suteiki mažyčių progų, kurių būdama jauna nepastebėdavau. Kasdien pateiki lašelį.

Man gana. Keičiu jį ir po truputį keičiuosi pati.

Pamažėl, kiekvieną dieną po žingsnelį, truputėlį daugiau altruizmo, truputėlį mažiau baimės, truputėlį daugiau pasitikėjimo.

Viešpatie, dėkoju Tau, kad padovanojai man visus tuos metus, kurie leido suvokti, kad vandenynas pasikeis tik tai tada, jei pasikeis kiekvienas jo lašas.

29. Štai ką pastebėjau metams bėgant: savo tikrovę mes kuriame savo ketinimais.

Kai priimame sprendimą, regis, kažkas iš pačių giliųjų, subtiliųjų mūsų esybės sferų tučtuojau lekia į priekį, kad parengtų mums taką.

Regis, mūsų tikrieji ketinimai užveda variklį, pasirengusį darbuotis, kad palengvintų kelią.

Svarbiausia – priimti sprendimą. Visa kita ateina savaime.

(Argi jums nėra buvę taip, kad ėmėtės darbo, regis, neturėdami jėgų jam atlikti ir viską atlikote, pamažu, tarsi aukštesniosios jėgos vedami?)

Apmaudu, kad tai supratau tik tai dabar, kai laiko man liko ne tiek daug. Ar atsirastų jaunuolių, kurie patikėtų šiais žodžiais? Laiko jie turėtų į valias...

Viešpatie, apšviesk mane. Apreikšk Apvaizdos sumanymus ir tiems, kurie abejoja: argi visi „sutapimai“, visi „atsitiktinumai“, Viešpatie, nėra Tavo ranka?

30. Laikas man jau labai prailgsta. Visi melų laikai ilgi ir sunkūs. Metai, kuriuos dar durta man nugyventi, darosi vis „tirštesni“, tarsi kiekvienoje minutėje būtų sutelkta viskas, ką jau išgyvenau.

Įsisupu tarsi lėliukė ir po truputį atsiriboju nuo gyvenimo stebuklo ir visų jo gėrybių. Nejučia atitolstu: atbunka jausmai, tikrovė darosi svetima, tampa tik reginio, vis mažiau susijusio su manimi, stebėtoja.

Rengiuosi, Viešpatie, keliauti pas Tave. Grįžtu namo. Ateik pasitikti.

Palengvink tai, kas gali būti nelengva.

Duok, kad atsiskirčiau lengvai, nesielvartaudama dėl to, ką palieku, nes keliausiu pas manęs laukiančią paslaptį.

O kai ateis ta valanda, tiesiog ištiesk man savo ranką.

Maldos bijantiems

31. Viešpatie, susirgau bjauria liga – tikėjimo stygiumi.

Visko bijau. Nerimas mane smaugia. Bijau, kad ko neatsitiktų gyvenimo draugui, su kuriuo drauge senstam.

Bijau dėl savo vaikų ir anūkų.

Bijau avarijų, blogų naujienų, ateities.

Bijau keliauti. Bijau išeiti iš namų.

Bijau, nes jaučiuosi bejėgė prieš blogį. Bejėgė?

Viešpatie, argi Tu nesi mano didžioji stiprybė? Argi dar nesupratau, kad visos baimės telkiasi ten, kur Tavęs nėra?

Tu esi ramybė, Viešpatie. Tavyje rasiu visišką nusiramimą...

Pakaktų tikėti, kad esi visai šalia. Pakaktų pasitikėti...

Viešpatie, išgydyk nuo šios mane graužiančios ligos.

Išgydyk nuo nerimo ir baimės.

Duok tokių vaistų, kad imčiau Tavimi pasitikėti.

32. Esu apnikta įkyrios baimės. Kartais ji veikia raminamai: tai baimė veikti, prisiimti atsakomybę. Ji skatina nesijaudinti, nes anksčiau ar vėliau viskas išsispręs. Jei kas nors blogai, užsimaskavusi mano baimė skatina kaltinti kitus ir jaustis niekuo dėtai.

Štai, Viešpatie, čia ir bėda: aš niekuo dėta.

Palieku viską – rizikuoti, veikti – kitiems. O iš pasiduodu gundymui nuleisti savo ginklus! Paklusti, daryti tai, ko kiti iš manęs tikisi, dažnai yra paprasčiau nei irtis prieš srovę.

Tačiau ilgainiui imu suprasti, kad ir nieko neveikti yra pasirinkimas; net ir atsisakę veikti neišvengiame atsakomybės.

Viešpatie, suteik man drąsos. Net jei dėl to tektų užmokėti, tebūnie! Stiprink mane, kad būčiau pasiruošusi.

Duok man jėgų prisiimti atsakomybę už savo veiksmus: tai vienintelė galimybė nuplėšti kaukę nuo manosios baimės, vienintelis būdas atšipinti jos ginklus.

33. Kai įdėmiai apsidairau aplinkui, viskas mane kviečia mylėti: tai esminis manyje glūdintis poreikis. Kas gi daugiau, jei ne meilės laukimas, yra mane kartais nusmelkiantis vienatvės jausmas ar širdį gildantis nerimas? Bet vis dėlto aš jos bijau.

Taip, meilė mane baugina, Viešpatie.

Tu mus kvieti mylėti vienas kitą, tačiau gyvenimas dažnai mus išskiria, o prarasta meilė sukelia skausmą. Aš bijau kančios, todėl bėgu nuo meilės. Atsuku jai nugarą. Dingstu. Tačiau randu vien liūdesį.

Viešpatie, ragink mane mylėti visada ir be išlygų.

Visiems laikams išvaduok mane iš baimės gniaužtų: jeigu meilė sukels man kančią, nieko – vis tiek renkuosi ją, o ne jausmų tuštumą.

Juk visos kančios ugdo, todėl, Viešpatie, neleisk, kad mane sustabdytų baimė: renkuosi meilę.

34. Šitiek progų praleidau!

Dėl nelemto atsargumo, pasitikėjimo stygiaus, ateities baimės. Baimės, baimės...

Baimės nusivilti.

Baimės išdrįsti.

Baimės rizikuoti.

Kaskart, kai pro maneėjo sėkmė, būdavau nuo jos nusisukusi: arba su gailėsčiu žvelgdavau į praeitį, arba su baime į ateitį. Niekada į dabartį.

Tačiau tik dabartyje įmanoma sutikti Tave, Viešpatie.

Prašau, nukreipk mano dėmesį į dabarties akimirką ir atitrauk nuo to, kas buvo ar kas galėtų būti: nuo to, ko nėra.

Padaryk, kad laiką, kurį dabar paleidžiu vėjais – taip, kaip tik šią akimirką – skųsdamasi dėl to, ko nepadariau, ar baimindamasi dėl to, ką padarysiu, galėčiau susigrąžinti galų gale pradėjusi veikti.

35. Netrukdykite manęs.

Visi prašo, prašo, prašo... Tikitės, kad sutvarkysiu visus jūsų reikalėlius. Gal galėtumei apsieiti ir be manęs?

Palikite mane ramybėje!

Aš egoistė? Taip, tikrai. Kažkada, prieš daug metų, gyvenimas mane apiplėšė. Užklupo netikėtai.

Taip ir likau sužeista, nusivylusi, iškankinta.

O ką būtumėt darę jūs? Aš užsisklendžiau.

Užsisklendžiau, kad atsiribočiau nuo jūsų ir jus nuo savęs atribočiau.

Aš egoistė? Taip, tikrai. Tokia egoistė, kad neturiu nieko duoti. Nei jums, nei sau. Bet aš tokia vieniša, Viešpatie...

Kartais mane apima didžiulis noras, kad Tu pravertum šį aklos baimės narvą, kuriame save įkalinau... Kad būtų bent plyšelis... Bent tiek, kad išvysčiau šviesos ruoželį, trumpą akimirką, akies kraščiuku...

Kaip norėčiau, Viešpatie, tapti stipresnė už savo baimę ir vėl išmokti duoti ir gauti: jau laikas man įsitikinti, kad tai tikrai nėra pavojinga.

Viešpatie, išmokyk mane nebijoti dar kartą priimti meilės ilgesio iššūkį.

Maldos vienišiams

36. Esu savo dėžutėje. Viena. Keturi ratai sukasi sparčiai ir neša mane tolyn.

Išjungiu radiją. Man reikia tylos.

Sėdžiu, rankomis laikau vairą, panyru į savo mintis.

Įkvėpk jas Tu, Viešpatie. Jei Tu įkvėpsi, jos bus šviesios.

Užuot save kankinusi dėl patirtų skriaudų ar nuodijusis apmaudu, sugalvosiu, kaip atleisti.

Užuot vis galvojusi apie tai, kas nesiseka, išvardysiu, kas mane džiugina.

Užuot žlugdžiusi save baime dėl ateities, susitelksiu į tai, ką išgyvenu dabar – Tavo esatį manyje.

Paaišyk man draugiją, Viešpatie. Būki šalia. Jau pajutau. Jau nebesu viena. Kaip bičiulį – patį geriausią – vežuosiu su savim.

Ir kelionė nebevargina. Atvyksiu greitai, rami. Nusiraminsi.

37. Esu patyrusi laukimo vieatvę. Susitelkimo vieatvę: kažkas ateis. Šita vieatvė neslegia. Ji – laimės pirmtakė.

Jos aš nesibijau.

Bijau, Viešpatie, nepakeliamos vieatvės, kuri seka paskui laimę. Vieatvės, kurią lydi graužatis ir didžiulis liūdesys. Nuo jos, Viešpatie, Tu turi mane ginti.

Meldžiu malonės, kad nemaištaučiau dėl to, ko negaliu turėti.

Meldžiu malonės, kad būčiau dėkinga už patirtą laimę.

Meldžiu malonės, kad priimčiau viską, ką man dar teks patirti.

Gelbék mane, Viešpatie, nuo bergždžios ir pagiežingos vienatvės, kurią patiria tie, kas neįvertino turimo lobio. Kas tiek daug ėmė, bet nemokėjo duoti. Kas maištauja ir nesugeba susitaikyti. Suteik malonę neprarasti smalsumo, kad galėčiau iš visų patirčių mokytis ateityje.

38. O kartais reikia tiek nedaug, kad šita vienatvė pasibaigtų!

Nepažįstamojo šypsenos, paprasto kreipimosi. Poros sakinių, šmaikščios replikos, ir jau nebus taip, kaip anksčiau, nes kažkas mane pastebėjo. Reikia tiek nedaug...

Telefono skambučio: draugiškas balsas pasiūlo man savo laiko. Kalbu, pasakoju, išsilieju ir tada mano širdis iš dėkingumo atsiveria.

Nelaukto susitikimo. Atpažinimo – grįžtančios praeities. Aha, vadinasi, manęs neužmiršo.

Reikia tiek nedaug, kad atsiverčiau kitiems, – jau nebesijaučiu vieniša.

Viešpatie, išmokyk mane atpažinti nebylų vienatvės šauksmą. Atpažinti laukimą kitų akyse.

Padaryk, kad manoji vienatvė taptų kitų vienatvių tyrėja ir kad jose ištirptų.

39. Daug yra vienišų žmonių.

Tiems, kurie didžiąją gyvenimo dalį praleido šalia mylimųjų ir dabar jų neteko, Viešpatie, padėk susitaikyti su šia nauja padėtimi ir surasti jėgų gyventi toliau.

Turinčius paguosti paauglį, kuriam kiekvienas žodis yra lemiamos svarbos, Viešpatie, įkvėpk ir padėk parinkti žodžius.

Tiems, kurie jaučiasi nesuprasti, kitokie, menkesni, Viešpatie, leisk suvokti savo vertę, nes jie – Tavo slaptingo sumanymo dalis.

Tiems, kuriems sunku susitaikyti su artimu ir kurie užsisklendę savajame egoizme, Viešpatie, suminkštink širdis ir apreišk, kad prašydami jie gali išmokti mylėti.

Tiems, kas serga ir jaučiasi atskirti nuo viso pasaulio, Viešpatie, siųsk neįkainojamus, gydančius palydovus – kantrybę ir pasitikėjimą. Būki, Viešpatie, vienišųjų paguoda.

40. Mano gyvenimas vertingas lygiai tiek pat kaip skruzdėlės ir kaip visų trijų Oriono Juostos žvaigždžių.

Nušvitimo akimirką supratau, kad jokia žvaigždė nebūtų galėjusi spindėti prieš man gimstant, jeigu vieną dieną į pasaulį nebūčiau turėjusi ateiti aš. Negalėtų spindėti dabar, jeigu pasaulyje nebūtų manęs. Negalėtų spindėti po mano mirties, jei pasaulyje nebūtų buvę manęs.

Todėl mano vienatvė yra ir mano stiprybė, nes kad ir maža kaip skruzdėlė, esu tokia pat svarbi kaip žvaigždė, ir jokia žvaigždė nebūtų galėjusi egzistuoti be manęs, mažos kaip dulkelytė, bei sykiu didingos kaip žvaigždė. Niekas nebūtų galėjęs egzistuoti, jeigu nebūtų manęs, lygiai taip pat, kaip aš pati negalėčiau egzistuoti, jei nebūtų viso to, kas mane supa.

Viešpatie, didi Tavo kūrybos paslaptis: visa yra sujungta nematomo visuotinės tarpusavio priklausomybės siūlu. Todėl išsisklaido ir mano vienatvė.

Maldos kenčiantiems

41. Kartais atrodo, kad mano širdis visiškai nuoga.

Širdis, turinti šarvus, apsigina. Ji saugi. Tik tada, kai gyvenimas labai pasistengia ir puola visu smarkumu, įstengia juos pramušti: gaubtas nuplėšiamas ir trapi širdis sužeidžiama. O visiškai nuoga širdis?

Ji vėjų pagairėje. Tik prisiliesk, ir krūpčioja, ir peršti tarsį atvira žaizda. Ji nuolat užgaunama.

Kokios pagalbos jai tikėtis? Ji nuoga. Taip, mano širdis tokia.

Kad ir kas būtų, nuoširdžiai ją patilau Tau, Viešpatie. Globok ją Tu. Tavo rankos mano širdžiai bus neįkainojama priebėga. Vienintelė priebėga.

Sustiprink ją, Viešpatie.

Viešpatie, išgydyk ją.

42. Imu atostogų. Trumpam išvykstu. Neieškokite manęs, nerasite. Nebegaliu taip daugiau, kenčiu.

Kenčiu, nes jau visai susipainiojau. Kenčiu, nes tiesa mane gąsdina, nes su kančia negaliu susitaikyti, nes neleidžiu sau išgyti. Kur vykstu?

Toli. Į save. Noriu rasti, kur glūdi blogio šaknys, naikinančios sielą. Noriu jas išrauti. Kad man pavyktų, turiu nusileisti į pačias gelmes. Ten, kur tamsu, klaidu, painu. Man reikia Tavo šviesos, Viešpatie.

Tu mane pažįsti geriau už mane pačią: padėk man susitikti su savim. Apšviesk visas mano kerteles, ypač tas, kurias norėčiau paslėpti, kad galėčiau save pažinti. Viena šito neįstengčiau. Viena pabūgčiau, paklyscčiau.

Laikyk mane už rankos, Viešpatie, ir lydėk ten, kur baugu pažvelgti. Apšviesk viską be jokio gailėsčio, kad įstengčiau rasti blogio šaknis ir jas iš savęs išrauti. Kad pagaliau imčiau gyti.

43. Viešpatie, kur esi?

Jaučiau Tave šalia, visur mane lydėjai, bet staiga Tavęs nebematau. Kas nutiko?

Kenčiu. Tavo vietą užėmė kančia.

Kaip lengva buvo anksčiau bendrauti su Tavim! Buvo gera jausti Tavo bičiulystę. Žinojau, kad galiu kliautis Tavim. O dabar? Tavęs nebėra.

Dabar kenčiu ir mano širdis pilna apmaudo, o tai neteisinga. Jaučiuosi vieniša, apleista. Kaip gali mane mylėti, jei leidi šitaip kankintis? Sunku patikėti, kad bent ką padarysi mano labui.

Ar tai Tu, Viešpatie, atsitolinai ir todėl kenčiu, ar mano akys staiga nebemato šviesos? Ar anksčiau pasitikėdama Tavim aš klydau? Viešpatie, sugrįžk.

Artink mane prie savęs, net jei Tave atstumiu. Kaip supratingas bičiulis. Kaip tikrai norintis pagelbėti bičiulis. Kaip vis tiek mylintis bičiulis.

44. Kančia moko. Moko geriau suprasti kitus ir jų skausmą. Rodo, kad viskas reliatyvu. Moko – koks paradoksas! – būti laimingais.

O aš, būdama tikra, kad kančia – didžioji mokytoja, lik ir stengiuosi nuo jos apsaugoti savo vaikus. Argi ne tiesa, kad esu visada pasirėngusi juos apsaugoti, tarsi tikroji mano, motinos, užduotis būtų neleisti jiems kentėti? Ko tik jie trokšta, nedelsiant parūpinu, kad tik belaukdami nesikankintų... O jei kamuojasi dėl širdelės bėdų, tučtuojau lekiu ieškoti dovanų, kad bent taip juos išblaškyčiau... kad tik nematyčiau jų kenčiančių! Didžiausia klaida!

Viešpatie, atverk man akis, kol dar nevēlu.

Primink man tikrąją mano misiją – pamokyti savo vaikus kentėti.

Kaip mus to mokei Tu, Viešpatie, nuo savo kryžiaus.

45. Viešpatie, ar dar nepavargai klausyti mano skundų?

Plaukia iš žemės pas Tave dejonės, maldos, protestai, įžeidinėjimai ir ten, aukštybėse, drumsčia Tavo vienatvę, ir taip sunkią nuo atsakomybės. Ar dar pakeli, Viešpatie, aimanas, ašaras, sielvartavimus?

Tu, kuris regi, ko mes nematome, kuris žinai, ko mes nežinome, pasakyk, ar aukščiausioji tvarka, kuriai paklustam ir kuri mus valdo, turi tikslą? Dėl ko viskas? Kokią prasmę suteikei, Viešpatie, mūsų maištui prieš kančią?

Jei tik šitą žinotume, to pakaktų, kad paklustume. Bet Tu nori daugiau – prašai mus paklusti neišsiaiškinus.

Todėl Tau belieka išgirsti visus mūsų skundus, Viešpatie.

Tau belieka atlaidžiai jų išklaudyti, net jei jie nepagrįsti ar neteisingi, nes visa tai – noras sulaukti Tavo atsakymo.

Maldos apraudantiems mirusįjį

46. *Mirė mano motina.*

Man gniaužia kvapą. Nedrįstu alsuoti, stoja visi gyvybiniai procesai. Nebesuprantu, kur esu, nežinau, ką daryti. Mano širdis norėtų paklausti patarimo, bet jau nebėra ko paklausti.

Jos, mano motinos, mano pradžios, mano šaknų ir ištakų nebėra. Visas mano gyvenimo pagrindas staiga smarkiai susvyravo. Tai, kas anksčiau rėmėsi į tvirtą pamatą, staiga jo nebeteko, ir dabar atrodo, kad viskas plūkauja tuštumoje. Tačiau štai ši nauja vienatvė padės man pamatyti tikrąjį mano veidą ir galų gale susivokti savyje.

Mano motinos mirtis apšviečia mano paslaptį. Mirdama mano motina vykdo Tavo planą, Viešpatie.

Tačiau svarbusis ryšys nenutrūksta: plonas ir tvirtas siūlas, siejantis visas motinas ir visas dukras, surišamas iš kartos į kartą. Siūlas, visas mus padarantis pirmosios motinos šioje nesuprantamoje planetoje dukromis ir visas mus padarysiantis paskutinės moters šioje žemėje motinomis.

Pasirinkdamas mus savo kūrybos bendradarbėmis, patikėjai mums, Viešpatie, amžinybės slėpinį.

47. *Trokštu, Viešpatie, atsistoti tuščiam paplūdimyje, kad pėdos nugrimztų į šlapio smėlio gaivą, ir žvelgdama į jūrą akimirksniui panirti į jos slėpinį ir prisiminti savo mirusiuosius.*

Arba pakelti akis į saulėlydį, ištirpti begalinėje jo spalvų grožybėje ir širdyje atgaivinti mylėtą veidą.

Trokštu, Viešpatie, vienumos valandėlių, kad stabtelėčiau ir užsimerkusi aiškiai, lėtai, tvirtai vieną po kito tarčiau vardus tų, kurių nebėra.

Mirusieji yra mano draugai, Viešpatie. Draugai, kurie jau šalia Tavęs. Draugai, kurie manęs laukia.

Bendraudama su jais, susitinku Tave.

48. *Šiandien man tenka gerti tikrą kartybių taurę, nes turiu tarti sudie.*

Turiu susitaikyti, kad išsiskirsiu su mylimu žmogumi. Tai tarsi šaknų nuo dirvos, tarsi mėsos nuo kaulų atsiskyrimas.

Sielvartas dėl mylimo žmogaus mirties – bausis išbandymas, Viešpatie, tačiau nepatikėsiu, kad esi žiaurus Dievas, dovanojantis meilę tam, kad paskui ją šiurkščiai atimtum. Taigi kodėl? Neabejoju, kad priežastis yra.

Tu prašai, Viešpatie, priimti tai, ko negaliu suprasti. Tokio tikėjimo lauki iš manęs. Tikėti pačiu neįtikimiausiu, visiškai neįmanomu pažadu, kad tie, kuriuos myliu, bus man sugrąžinti.

Kitaip tariant, prašai pasitikėti Tavimi. Priimk, sakai man: tu negali to suprasti, tačiau viskas tavo labui. Aš tave myliu.

Ir todėl noriu tikėti Tavimi.

Priimu šią kančią. Sutinku pereiti sielvarto žemę stiprinama tikėjimo Tavimi: Tu žinai, kodėl. Todėl, kad Tu mane myli, Tu mane išgydysi.

Viešpatie, vienintelio prašau – Tavo pagalbos. Suteik man jėgų.

49. *O aš tvirtai tikiu, kad kai grįšiu namo – ten, iš kur esu atėjusi – mane apgaubs didinga šviesa ir meilė padarys mane vėl tyrą. Tikiu, kad visi padaryti geri darbai, sugrįžus namo, leis man mėgautis ramybe: kiekviena kasdienio altruizmo kruopelytė, kiekviena minutė ar pastanga, paskirta kitiems, kiekvienas mano rūpestis kitais...*

Aš tikrai tikiu, kad šiandien – čia, kur esu, ir tokia, kokia esu – aš turiu galimybę nulemti savo gyvenimo ten kokybę. Ten, kur būsiu pašaukta sugrįžti.

Taip pat tikiu, kad mano atleidimas čia, žemės dienų verpete, turi galią, ypatingą galią – palengvinti ir supaprastinti kelionę į anapus tam, kas šioje žemėje mane išdavė. Ir ketinu šita galia pasinaudoti, nes be galo trokštu atleisti.

Viešpatie, kai būsiu pašaukta grįžti namo, duok, kad tie pasiliekančiai, kuriuos esu išdavusi, savo atleidimu galėtų palengvinti mano kelionę.

50. Savo mirusiesiems, Viešpatie, noriu šokti.

Noriu šokti, kol nebejausiu kūno, o tik sielos skrydį. Šoksiu ir šoksiu lengvutė, ant pirštų galiukų: šokis veržiasi iš manęs. Šoksiu tiems, kurių nebėra. Taip, šoksiu tiems, kurių nebėra.

Vieną po kito lengvais savo žingsneliais sukviėsiu tuos, kurie gyveno lengvai; ugingais – tuos, kas gyveno jausmingai; skausmingais ir lėtais tuos, kurie kentėjo; švelnučiais, minkštais ir grakščiais – tuos, kurie, kaip Tu, mylėjo.

Šoksiu ir šoksiu, prisimindama juos, svaigdamą nuo jų akių ir šypsenų. Šoksiu ir šoksiu, kol staiga pajusiu, kad jie čia, šoka drauge.

Šoksiu ir su jais visais susitiksiu. Šoksiu ir jie taps manimi.

Aukoju šį šokį Tau, Viešpatie, priimk jį kaip maldą.

Maldos tiems, kas nemoka pasitikėti

51. O, kad pagaliau išmokčiau susitaikyti!

Argi gyvenimas dar nieko manęs neišmokė? Mano kūnas ir veidas jau yra negailestingai paženklinėti – skausmo randų, darkančių grožį, yra visur, bet vis tiek mano vargšė siela vis dar atsisako pripažinti šią skaudžią tiesą, vis dar leidžiasi apgaunama širdies potroškių, vis dar nežino, kada derėtų stabtelėti, o kada veržtis, kada verčiau kautis, o kada nuleisti ginklus.

Vis dar nemoka pasitikėti Tavimi, Viešpatie. Tarsi širma, slepianti Tave nuo mano akių ir valios, mane nuo Tavęs atskiria noras viską kontroliuoti. Tarsi viskas priklausytų nuo manęs...

O juk būtų daug ramiau, jei palikčiau tai Tavo, Viešpatie, atsakomybei. Kaip būtų gera atsiduoti į Tavo rankas ir leistis vedamai. Pamažu sekti Tave.

Kaip būtų gera tiesiog patikėti save Tau.

52. Kodėl sakome: „Jei nepasidarysite kaip vaikai...“?

Vaikams reikia pagalbos, nes vieni jie pražūtų.

O aš ar įstengsiu viena? Argi manyje neskamba nuolatinis nebylus ir galingas pagalbos šauksmas?

Vaikams nekyla abejonių dėl tėvų „galios“: jie užtikrinti, kad iškilus pavojui šie suskubs į pagalbą.

Ar aš tokia pat tikra, kad Tu, Viešpatie, man pagelbėsi? Aš privalau pajusti, kad Dievas mane myli ir atskubės padėti pavojaus valandą. Kad duris laikyčiau atvertas... Dievas niekad manęs neišduos, kaip aš niekad neišduočiau savo vaikų.

Vaikai tiesia ranką savo tėčiams. Pasitiki, žino, kad bus pagloboti. O ar aš taip pasitikėdama leidžiu Tau vesti mane? Štai šito man ir trūksta – pasitikėjimo Tavimi.

Viešpatie, aš mergaitė, kuriai reikia Tavęs ir kuri užsispyrėliškai nenori matyti ištiestos Tavo rankos, ieškančios manosios.

53. Būna akimirų, kai man reikia viską suskaičiuoti.

Mintyse perkilnoju visa, ką turiu, pasveriu, suskaičiuoju ir galvodama apie saugų rytojų numatau ateitį. Man atrodo, kad žinodama, ką turiu, būsiu stipri ir užtikrinta. O nesuvokiu, kad ieškoti paramos tame, ką turiu, – tarsi kyboti ant lyno virš bedugnės, o ieškoti saugumo Tavo delnuose – leistis būti sūpuojamai Tavo valios bangų.

Pasitikėti: štai visa paslaptis. Palikti ramybėje laimikį, plačiai išskėsti rankas, išsilaisvinti iš turėjimo vergijos.

*Toliau rūpintis tik burėmis, o vairą palikti tvirtoms ir išmintingoms Tavo rankoms.
Liaujuosi skaičiuoti. Liaujuosi apskaičiuoti.
Žengiu ten, kur Tu mane sūpuosi.
Žengiu ten, kur Tu man suteiksi ramybę.*

54. Nuolatinė kova, vidinė ir išorinė.

Išorinė, kad apginčiau savo orumą.

Vidinė, kad jį įgyčiau.

Einu ir kas žingsnis kariauju. Vargais negalais susmaigstau riboženklius: čia manieji laimėjimai, o ten pralaimėjimai. O kaip sunku surasti aukso vidurį! Kiek sužeidimų teks iškęsti, kol suprasiu. Kodėl taip sudėtinga?

Tačiau Tu, Viešpatie, sakai man: šalin ginklus! Kas žingsnis jie tave sužeidžia. Todėl privalai nurimti. Mesk ginklus šalin, jie popieriniai. Argi nematai? Tu tarsi marionetė išsitraukusi špagą beprasmiškai ir veltui kapoji orą aplinkui. Priešais tave nieko nėra.

Nebekovok, kalbi man. Kad mylėtum, ginklų nereikia.

Užtenka pasitikėti.

Užtenka nurimti ir atsiduoti be jokių baimių.

55. Vieną karštą vasaros dieną prapliups lyti.

Tada išsirinksiu atokią vietą, gal pievą, terasą, mišką ar nuošalią gatvelę, kur būčiau visiškai viena.

Panirsiu į tą lietų, Viešpatie. Pakelsiu akis į dangų ir lašai sūrūs mano oda, gal jie bus vėsūs ir nutekės man prie kojų, varvės per mane visą, bet nesigūšiu, nes juk tai natūralu, kaip ir viskas aplinkui; lauksiu, kad jie suvilgytų akis, sudrėkintų plaukus ir pravėrusi lūpas juos gersiu ir – kas žino – gal lietus palaikys mane gėle.

Tu būsi tas lietus, Viešpatie.

Maldos ieškantiems tikėjimo

56. Noriu melstis, Viešpatie, už visus, kurie to negali, o tokių nemažai daugybėje pasaulio kampelių, nes šauktis Tavęs jiems tebėra uždrausta.

Tačiau Tu esi širdyse tų, kurie Tave myli, kad ir kur jie būtų. Todėl aš ketinu įveikti tą jų negalėjimą melddamasi iš širdies gelmių tais žodžiais, kuriuos jie pasirinktų.

„Viešpatie, suteik man laisvę. Laisvę galvoti apie Tave ir reikšti savo meilę Tau. Padaryk, kad be kliūčių ir baimės galėčiau tarti maldos žodžius. Leisk patirti bendrystės su Tavimi palaimą nesislapstant.“

Viešpatie, išgirsk balsą tų, kurie bežadžiai iš baimės.

Įeik į širdis tų, kurie Tavimi tiki, bet kuriems melstis neleista.

Atsiliepk į jų nebylų laisvės šauksmą.

57. Kai gyvenimas priverčia nerimauti, kai užgula ir kamuoja rūpesčiai, tada privalau sušukti: nesvarbu, Viešpatie, juk Tu su manimi!

Kai jaučiuosi bejėgė prieš neteisybę, nepajėgianti apsiginti ir apginti, tada turiu išstarti: pasirink tu, Viešpatie, Tu!

Kai apima tokia baimė, kad net nebegaliu mąstyti, tada privalau įtikinti save: tai ne mano reikalas, Viešpatie. Patikiu save Tau.

Štai toks yra tikėjimas.

Gyvasis žodis. Konkreti pagalba. Tvirčiausia sandrauga su Tavimi, Viešpatie.

Nepaliaujama bendrystė, dosni ir kūrybinga: viską iš esmės atnaujinanti.

Man tai atvanga Tavyje.

58. Kai gyvenimas mane užspeičia kampe ir iš visur sklinda priešiški signalai, kai apnikusi baimė, regis, sukausto visas jėgas, kaskart manęs vaduoti ateina mintis – juk esi Tu, Viešpatie. Priešo įtvirtinimai griūva, jo gretos ima krikti, ginklai sutrupa, o jo įniršis manęs nesužeidžia. Lieku sveika.

Prieš susitikdama Tave, Viešpatie, buvau apsistačiusi tvirčiausiomis granito sienomis: ten ir tūnojau abejinga. Būtent abejinga. Paskui sutikau Tave.

Kol mane lydės Tavo žvilgsnis, kol regės, priims ir mylės mane tokią, kokia esu, niekas negalės manęs įkalinti, joks silpnumas negalės manęs paklaidinti, joks blogis sužeisti.

Tu, Viešpatie, būsi mano gynyba. Tu, kuris mane sukūrei ir išlaisvinai, būsi mano stiprybė ir gyvenimas.

59. Kam kitam galiu išsiverkti, Viešpatie, jeigu ne Tau?

Leisk iškelti rankas: Tu suprasi visas ašaras.

(Argi draugas juokiasi iš draugo ašarų? O Tu, Viešpatie, esi mano geriausias draugas.)

Tik Tavimi galiu kliautis: ašaros visada turi priežastį.

Kam kitam galėčiau išpažinti savo nuovargį, baimę ar silpnumą? Arba jausmus? Tik Tu neimsi jais piktnaudžiauti.

Drąsink mane, mano drauge ir sąjungininke, mano sarge: su Tavimi taip gera kentėti!

60. Norėčiau prisipažinti, kad mano gyvenime, Viešpatie, trūksta Tavęs. Aš Tavęs laukiu.

Be Tavo šilumos kiekvienas judesys stingsta iš šalčio ir aš negaliu pajudėti. Tarsi sapnuojant košmarą norisi rėkti iš bejėgystės, tačiau balsas užlūžta nuo begalinės vienvės ir aš nebyli vėl lieku be Tavęs.

Uždek mane, prašau, nes aš išblėsusiu.

Sušildyk man širdį, Viešpatie. Paskubėk.

Ateik, aš laukiu.

Laukiu ir laukiu... ir kiekvieną dieną klausdama ieškau Tavęs – atsakymo.

Maldos ieškantiems meilės

61. Ar pasaulyje yra tokių, kurie neieškotų meilės?

Visi jos ieško, tačiau ne visi tai suvokia. Patiria jausmų atoslūgį ir jau nieko nelaukia. Bet pasakykit: jei staiga, netikėtai jų gyvenime pasirodytų meilė, argi jie jos atsisakytų? Argi nepasitiktų kaip stebuklingos, gydančios bangos?

Taigi poreikis mylėti mums visiems įgimtas. Galime jį slopinti, ignoruoti ar atmesti, tačiau kad ir nustumtas į pačias slapčiausias gelmes, jis gyvuos.

Iš kur jis atsiranda? Kas jį pasėjo į derlų mūsų širdies dirvožemį? Argi jau pats jo buvimas nėra Dievo egzistavimo aiškiausias liudijimas? Viešpatie, duok mano akims šviesos, kad visuose meilės proveržiuose gebėčiau atpažinti Tavo buvimą manyje.

62. Mano Dieve, koks didingas išradimas yra vyro ir moters meilė! Kaip saulė ji apšviečia pasaulį, nuspalvina, teikia jam gyvybės ir prasmės.

Kai sukūręs vyrą pamatei, kaip jis nuo Tavęs tolsta, turbūt, Viešpatie, pajutai netektį, o netrukus ir ilgesį. Be jo Tu pasijutai vienišas.

Kaip išlaikyti prie savęs savo kūrinį, kad jis būtų arti?

Taigi sukūrei moterį.

Padarei ją savo kūrybos talkininke. Padarei ją ypatinga drauge.

Tačiau tai dar ne viskas: vyras vis tiek tolo nuo Tavęs, o Tau jo tebetruko.

Tada ir sukūrei meilę: pakliuvęs į jos spąstus vyras per moterį grįžo pas Tave.

63. *Viešpatie, pažadink mane!*

Jei atvertum man akis, priešais mane stotų teisybė be iliuzijų skraisčių, visiškai nuoga. Prie jos kojų tarsi sudriskusios drapanos nukristų visos tariamybės, visi klaidingi įsivaizdavimai, savęs apgaudinėjimai – visa, kas nereikalinga.

Nelengva atlaikyti tiesos žvilgsnį, nes ji nepripažįsta išsisukinėjimų.

Tačiau be tiesos negali būti meilės.

Viešpatie, pažadink mane!

Pabudus labai nepatogu... Bet tai vienintelis būdas man atsistoti pirmose gretose, kad būčiau gerai matoma, kai meilė žengs dalyti savo begalinių lobių tiems, kurie nusipelnė.

Viešpatie, pažadink mane!

Supurtyk mano vangumą, neleisk suglebti. Pažadink, kad galėčiau pažvelgti Meilei į akis, kai ji eis pro mane.

Meilė, kuri nori matyti mane nuoga, atvirą, budrią.

Meilė, kuri nori, kad išsižadėčiau savęs...

64. *Kartais, mielas, žiūriu į tave, bet tu manęs nematai. Skaitai laikraštį arba žiūri televizorių.*

Tais kartais įjungiu nematomą srovę ir per ją noriu tau perduoti visa, ko nesugebu išsakyti.

Tačiau tu nejauti. Lieki kurčias mano kvietimui. Bet aš visada lauksiu, visada, kad netikėtai pakeltum akis, ir srovė iš tavo žvilgsnio tekėtų atgal, iš tavęs į mane.

Mano meilė žemiška: moters meilė vyrui. Bet šiandien ji – apvilta meilė...

Įkvėpk, Viešpatie, mano žodžius ir veiksmus, kad mylimasis tebematytų manyje, ką uždegė savąja meile.

Padaryk, kad vieną dieną jis pažvelgtų į mane ir atsilieptų į mano kvietimą.

Padaryk, kad vienas kitą suprastume iš akių ir kad ištirptų visi nesusipratimai, buvę barniai, visas apmaudas.

Viešpatie, padaryk mano meilę vaisingą, kad ji sklisdama įžiebtų ir jo meilę.

65. *Būna tokių vakarų, kada širdis tokia sklidina neišdalyto ir nesulaukto švelnumo, kad jis ją perverdama virsta rauda.*

Tai patys nuostabiausi vakarai. Ašaros pagaliau mane apramina ir aš jaučiuosi tyra ir lengva.

Viskas pamažu ištirpsta ir pasidavusi raudai pasijuntu lyg maža mergaitė, kokia buvau: mano ašaros šluosto jos ašaras, mano kūkčiojimas ją nuramina.

Žinau, kad švelnumas, kurio man stinga dabar, yra anas nesulauktas švelnumas: išlaisvindama save, paguodžiu ją.

Panirusi į savo sielą, sklidiną Tavęs, Viešpatie, klausiu, ar dar surasiu ką mylėti?

Ar turėsiu kur padėti savo švelnumo kraitį?

Pasirūpink tuo, Viešpatie, Tu, tačiau, prašau, nebedelsk, nes mano širdis alksta meilės.

Maldos ieškantiems vilties

66. *Ką patyrei, Marija, angelui nusileidus apreikšti tau Jėzaus?*

Širdis liovėsi plakti, atėmė žadą... taip, žinoma, bet sakyk, ar nenusmelkė nė menkiausias puikybės virptelėjimas?

Jei taip būtų buvę, Marija, tu mums būtum dar artimesnė. Jeigu tu, tokia mažytė, tokia kukli ir nuolanki, nepažįstanti žemiško vyliaus, klastų ir nedorybių, jeigu ir tu nebūtum atsispyrusi menkutei tuštybės silpnybei, ar nemanai, kad dabar mes, linkdamos po savo žmogiškumo našta, galbūt galėtume drįsti aukštinti save ir tikėtis, jog vis dėlto esame vertos – vis dėlto – vieną dieną tave išvysti.

Tavo dėka jaustumės esančios arčiau Dievo. To, kuris mus sukūrė pagal savo paveikslą ir panašumą ir tikrai nenori, kad taptume tokios, kaip Jis, tačiau nori, jog būtume, kokios esame, ir mus priima bei myli tokias, kokios esame. Marija, esi mūsų viltis.

67. Net nežinau, kodėl kreipiuosi į Tave, Viešpatie. Juk niekada neatsakai...

Tarsi kreipčiausi į Tave nugręždama veidą į šalį. Tarsi sveikinčiausi su kuo nors nežiūrėdama jam į akis.

Netikiu. Netikiu, kad gali ką nors dėl manęs padaryti.

Priėjau ribą. Išbandžiau viską, žeminausi visur prašydama pagalbos: veltui, aš viena.

Viešpatie, ar esi? Jei esi, maldauju, išklausyk: daugiau aš nieko neturiu. Aplinkui tik tuštuma.

Nežinau, į ką atsiremti.

Buvau jau bepasiduodanti, viską be prarandanti, kai prisiminiau Tave. O jeigu Jis yra? Jeigu išgirs? Jeigu galės?

Jeigu esi, Viešpatie, jei girdi, jei gali... šaukiuosi: aš puikiausias vienišo, apleisto, viltį praradusio žmogaus pavyzdys.

Vadinasi, netiesa, kad netikiu, jei maldauju Tavo pagalbos. Netiesa, kad praradau viltį, jei kreipiuosi į Tave...

Matai? Nebenusuku veido į šalį. Žvelgiu Tau į akis.

Man reikia pagalbos.

Sako, kad Tu mane myli.

Laukiu.

68. Išjungiu radiją ir televizorių, telefoną, nuleidžiu žaliuzes, griūvu į lovą... Mano protas nutilęs. Širdis nebyli.

Viešpatie, kur esi?

Nieko, tiktai ledinė tuštuma. Bet, matyt, keli lašeliai manęs – esencija, esmė – liko, jeigu kreipiuosi į Tave. (Kartais užtenka kąsnelio, gurkšnio, dvelksmo...)

Man reikia Tavęs, Viešpatie.

Atsukusi nugarą, apimta nevilties, sugniaužusi kumščius, užmerkusi akis klausiu, ar Dievas myli mane?

Ir ūmai išgirstu atsakymą: taip, Dievas mane myli! Kaip paklydusį vaiką, kuris jaučiasi apleistas.

Kaip gali Dievas, kuris jį sukūrė, jo nemylėti?

Atmerkiu akis, atgniaužiu kumščius, delnus keliu aukštyn. Dievas manęs ieško.

Viešpatie, išmokyk mane būti surandamą.

Prašau, ateik! Dabar tikrai laikas.

69. Mano siela priblėso. Mano kūnas nebetvinkčioja. Neturiu vilties. Viską išbandžiau, bet tuščias darbas ieškoti nesamos išeities. Aš pralaimėjau.

Tačiau tebeliko truputis valios, kuris mane verčia ropštis iš šitos duobės.

Galbūt išeitis yra, paprastų paprasčiausia...

Melstis.

Taip, melstis.

Tirščiausioje tamsoje, kuri mane supa, širdies tyloje galbūt tereikia mano balso skambesio.

Pasigirsta menkas garselis, virptelėjimas, tarsi nežinia iš kur. Nelabai tikiu... bet vis dėlto prašau.

Mano Dieve...

Žodžiai nesvarbu. Jie tik priemonė: vartai, pro kuriuos aš tau pasirodau.

Mano Dieve, sakau kažkaip negrabiai.

Tai dėl to, kad tik tiek jėgos turi mano balsas. Jis slysta vos vos prisiliesdamas, ir oda pašiurpsta.

Bet štai jau nebe balsas, bet mano balsas – mano siela – aš jį išgirstu tada, kai nustoju klausytis.

Meldžiuosi.

Po akimirkos mano kūnas suvirpa, o siela užsidega.

70. Jei savo antenas visada laikysiu įtemptas.

Jei kiekviena odos pora atsiverstu viskam, kas mane supa, ir perprasiu slaptinę bylojimą. Jei tikėsiuos, kad mane pakvies paslaptis.

Jei priimsiu visų sutiktųjų siunčiamas nebylias žinutes ir stengsiuos jas išsiaiškinti.

Jei niekada neleisiu sau užsisklęsti, jei dėsiu dėl to visas pastangas.

Jei sugebėsiu įveikti baugią nežinią ir atversiu jai širdį... gali būti, tikrai gali būti, kad įstengsiu kalbėtis su gėlėmis.

Taip pat gali būti, tikrai gali būti, kad sutiksiu, Viešpatie, Tave – savąjį viltį.

Maldos ieškantiems teisingumo

71. Viešpatie, man labai Tavęs reikia.

Nesitveriu pykčiu, tiesiog sprogstu, nes patyriau savivalę ir negaliu su ja susitaikyti. Mane pribloškė neteisybė.

Mano širdis varva nuodais. Negaliu užmigti, burna nebepriima maisto. Galvoje knibžda keršto mintys, blogos mintys, édančios sielą. Man reikia Tavęs, Viešpatie, nes Tu vienas gali mane išgydyti.

Kaip?

Užtenka pažvelgti į Tave: rankos išskėstos, akys primerktos, kad rastum jėgų savyje, kančios pervertas kūnas... ar yra didesnė neteisybė už tą, kurią patyrei Tu?

Kad rastum jėgų savyje... Taigi ne kur nors išorėje, o savyje turiu ieškoti išsigelbėjimo. Aš turiu pasikeisti iš vidaus.

Išorėje visada klestės neteisybė: man belieka ją įveikti savyje.

Tik tada, kai išmoksiu širdies teisingumo ir gebėsiu jį taikyti visose situacijose... tik tada pasaulis ims keistis.

72. Neteisingumas palieka labai gilių žaizdų.

Tada kūnas ir siela užsisklendžia; panašiai pervartų laikais saugioje vietoje slepiamos didžiausios brangenybės – tai, kas mus darė laimingus; ir paslepiamos taip giliai, kad belaukiant palankesnio meto nusimeta visi raktai ir netgi pasimiršta vieta.

Laukiu, Viešpatie, geresnių laikų. Sielos žaizda tik tada užgis. Nurodyk man kelią, kuris veda į gelmes ir apšviečia širdį.

Patikiu save Tau. Numatyk man, meldžiu, išgydymo laiką.

Nedelski.

73. Juk teprašau, kas man teisėtai priklauso.

Prašau, kad tai, ką atiduodu, man būtų gražinama.

Prašau, kad man parodytų dėkingumą.

Prašau, kad pasekmės visada atitiktų mano elgesį.

Kiekvienąsyk, kai taip nenutinka, didžiai stebiuosi.

Esu įžeista ir pažeminta.

Aš prašau per daug?

Nebūtų per daug, jeigu būčiau vertesnė už Tave, Viešpatie.

Ar kas nors patyrė baisesnę neteisybę už tą, kurią patyrei Tu? O Tu nieko nereikalavai.

Turėjai teisę būti išklausytas ir suprastas. Bet savo mirtimi mums įrodei, kad žmogaus teisingumas klaidingas, o savo prisikėlimu parodei, kad mūsų laukia aukštesnis teisingumas. Juo turėtume kliautis.

Juo turėtume kliautis.

Prašyti reikia mūsų elgesio teisingumo, poelgių padorumo, ištikimybės vertybėms. Tik šito.

74. O, kad kiekvieną sykį, kai mano teisės trypiamos, mokėčiau patylėti ir suvokčiau, jog dėl daug ko turiu būti dėkinga.

O, kad patyrusi neteisybę grėžčiau į tuos, kas ją patyrė kur kas didesnę.

O, kad reikalams nesiklostant, kaip norėčiau, nepamirščiau to, ką įgyju.

O, kad kiekvienąsyk, kai kils noras dejuoti, pamėginčiau dėkoti.

Viešpatie, išmokyk teisingai vertinti, ko netenku ir ką įgyju.

Leisk suvokti: kad ir kiek iš manęs būtų atimta, vis tiek liksiu turtinga.

Naikinki mano puikybę ir dovanok nuolankumo, kad ramiai priimčiau netgi skriaudas: stiprinama to, kas man duota.

75. Štai klausimai, kuriuos kasdien turėčiau užduoti Tau, Viešpatie.

Ar teisinga, kad aš turiu ką valgyti ir kuo šildytis daugiau už didumą žemės gyventojų?

Ar teisinga, kad turiu namus, jog būčiau saugi, mašiną, kad mane vežiotų, televizorių, kad mane linksmintų?

Ar teisinga, kad mano spintos prikimštos drabužių ir batų daugiau negu man reikia?

Ar teisinga, kad aš jaunesnė, gražesnė, laimingesnė už daugybę kitų?

Ar teisinga, kad esu apdovanota puikia sveikata?

Ar teisinga, kad kažkas mane myli?

Jeigu viskas teisinga, kokią teisę turiu skųstis, kai retkarčiais kas nors iš manęs paimama?

Viešpatie, gelbėk mane nuo vienpusio neteisingumo.

Nustatyk pusiausvyrą.

Maldos ieškantiems ramybės

76. Nutraukiu apgailėtiną šydą. Susitaikau. Vis tiek viskas veltui, neverta.

Ar aš išmintinga? Ne, aš bailė.

Tiesa ta, kad viskas, ką darau „dėl šventos ramybės“, tėra drąsos stygius.

Tu man byloji, Viešpatie: susitaikyti – atsipalaiduoti. Tu neatsipalaidavai.

Susitaikyti – tai atsakyti kovoti. Tu kovojai iki pat kryžiaus.

Taigi susitaikymas yra abejingumo giminaitis, susitaikymas yra puikiasias neryžtingųjų nusiramimas.

Viešpatie, išvaduok iš abejingumo nelaimės ir mokyk sąmoningai priimti tiesą. Bet pirmiausia meldžiu: kai prireiks kovoti, suteik man ryžto.

77. Viskas, daugiau nebegaliu!

Nuo pat ryto lakstau: lydžiu vaikus į mokyklą, einu į darbą, sukremtu sumuštinį, grįžtu prie savo stalo, parsivedu vaikus, bėgu į prekybos centrą, ruošiu vakarienę, paguldau vaikus, lyginu iki vidurnakčio... Viešpatie, argi tai gyvenimas?

Maža to, reikia skubėti sumokėti mokesčius, virtuvėje užsikimšo plautuvė, sugedo skalbyklė; turiu eiti pas odontologą, nuvesti vaikus pas gydytoją... Viešpatie, kur rasti laiko?

Tačiau liūdniausia, kad vakare atsigulu nepatenkinta, nes niekada nesuspėju atlikti visko, ko reikia. Kad ir kaip sukčiausi, ramybė neateina.

Viešpatie, aš nepakankamai pasitikiu Tavimi. Jei pasitikėčiau, nusiraminačiau. Daryčiau, ką galiu, ir būtų gana: virš manęs esi Tu, Viešpatie.

Ne ant mano pečių laikosi pasaulis. Iš manęs, Viešpatie, prašai tik to, ką galiu. Dėl viso kito pasirūpinsi Tu.

Tiktai įsisąmoninusi Tavo esatį rasiu širdies ramybę.

78. Įkalintas žmogus – kariaujantis žmogus. O jokia ramybė neįmanoma be laisvės. Taigi šiuo atveju siekti ramybės reiškia gydyti simptomą, bet ne ligą. Kas nepatyrė laisvės, negali pažinti ramybės.

Viešpatie, sutraukyk grandines, kaustančias dar daug pasaulio tautų. Kvieski laisvuosius žmones ir tuos, kas juos valdo, konkrečiais veiksmais paveikti šiandien valdžioje esančių tironų sprendimus. Netgi jei visos pastangos iš pradžių būtų pasmerktos nesėkmei.

Padaryk, kad laisvę mylinčios tautos susivienytų kovodamos po viena vėliava – visoje planetoje skelbdamos teisę į laisvę.

Tik taip subliūkštų visi didieji pretekstai kariauti, ir nuostabioji svajonė apie ramybę turėtų galimybę virsti tikrove.

79. „Daugiau jokių karų“, – meldėsi popiežius Jonas Paulius II.

Daugiau jokių karų... Žmogus, persmelktas meilės, – svajonė. Pasaulis be neapykantos, pavydo, godumo. Pasaulis, kuriame niekas nesusiduria su griunamąja jėga, – svajonė.

Žmogus, siekiantis teisingumo ir rodantis pagarbą, nuolankus ir dėkingas žmogus, žmogus – Dievo įrankis, – svajonė.

„Suteik ramybę mūsų laikams“, – meldėsi popiežius Jonas Paulius II.

Ramybės metas be kančių, konfliktų, nesusipratimų, kovų, kerštų, – svajonė.

Viešpatie, leisk man svajoti. Leisk man tikėti tuo, kas neįmanoma, ir mokyk skleisti šį nuostabų tikėjimą aplinkui nebijant pasirodyti juokingai, atitrūkusiai nuo tikrovės.

Daugiau jokių karų, Viešpatie: tegu tai tampa realybe.

80. Laisvė yra šventa. Ar gali būti ramybė be laisvės? Be laisvės žmogus užgęsta. Kaip ir visi gyvūnai: o kas gi mes esam, jei ne gyvūnai?

Ar matėte gyvos būtybės, uždarytos nelaisvėje, akis? Tuščios, blausios, užgesusios, be gyvybės. Jose nebeatsispindi siela. Kodėl nebeatsispindi? Ji yra mirusi.

Siela gyva, kol viliasi. Įkalinimas viltį nužudo. O kaip gali be laisvės ir be vilties ateiti ramybė?

Todėl maldauju Tave, Viešpatie, – išlaisvink žmogų.

Pakeiki grotas, nuimki grandines. Leisk jam skristi!

Nieko nėra neįmanomo žmogui, kuris yra laisvas skristi.

Aš, Viešpatie, noriu būti laisvas žmogus.

Norėčiau, kad visi būtume lygūs – visi laisvi... Ar išgirsi, Viešpatie? Visi žmonės laisvi – laisvi būti, laisvi kurti – visame pasaulyje.

Tokią lygybę reikia įgyvendinti. Tokio gėrio reikia siekti. Vienintelė žemėje įmanoma ramybė – tai laisvė!

Maldos ieškantiems laimės

81. Laimė nėra veltui įteikiama dovana. Jos neįmanoma rasti ant tako ar laimėti loterijoje.

Laimė yra vaisius.

Kad galėtum jį nusirašyti, reikia pasodinti augalą geroje dirvoje, laistyti, ginti nuo ligų, kasdien puoselėti ir – ne mažiau svarbu – mokėti laukti.

Ar aš pasiruošusi laimei?

Ar pasodinau, laisčiau, puoselėjau? Ar mokėjau laukti? Ar kasdien rūpinasi viskuo, kas būtina mano laimei?

Viešpatie, per dažnai rinkausi lengvesnį gyvenimą: neturėjau kantrybės sodinti ir rūpintis.

Nelaisčiau. Nemokėjau laukti. Tačiau atsitiko vienas, esminis dalykas; aš supratau.

Šis naujas atradimas viską nušviečia kitokia šviesa, todėl, Viešpatie, dabar suteik man dar progų, kurios mokyty, kaip pelnytį laimę.

Aš pasiruošusi.

82. Dievas mane myli. Ką tai galėtų reikšti?

Aš myliu savo vaikus. Ką tai reiškia?

Reiškia, kad trokštu jiems laimės. Labiau nei sau?

Kvailas klausimas, kadangi mano laimė priklauso nuo jų: kaip galėčiau būti laiminga, jeigu jie nebūtų laimingi?

Viešpatie, o gal taip ir su Tavimi?

Tu mane myli. Vadinasi, trokšti man laimės. Taip, Tu trokšti man laimės, Viešpatie, ir jei aš kenčiu, Tu irgi kenti taip, kaip ir aš dėl savo vaikų.

Tu norėtum, Viešpatie, kad aš labiau pasistengčiau dėl savo laimės: paisyčiau Tavo nurodymų, kaip kad aš savo vaikų prašau paisyti manų; kad išmokčiau gerbti ir mylėti save ir kitus, kaip to prašau savo vaikų.

Tačiau jie taip nesieltgia ir dėl to kenčia.

Vadinasi, kančia yra proga. Proga įsitikinti, kad eini klaidingu keliu.

Viešpatie, priimu šią progą. Noriu tikėti Tavimi kaip tikima tėvu. Nuo šiol stengsiuosi paisyti Tavo nurodymų: padėsiu Tau padaryti mane laimingą.

83. Mokyti ir tarnauti.

Jei visada, kiekvieną dieną, įstengčiau paisyti šių dviejų nurodymų, rasčiau laimę.

Mokyti suprasti, kad žemiška tuštybė bergždžia, neduodanti vaisių, nėra sudėtinga: tereikia paklausti, kiek tikros laimės man atnešė mano „sėkmės“.

Tarnauti kitiems gerokai sunkiau: tai reiškia savo teises nustumti į antrą planą, kad pirmenybė būtų suteikta kitų laimei. Tikrai nelengva.

Viešpatie, Tu leidi suprasti, kad gimiau mokyti ir tarnauti. Leisk suprasti, kad toks, vien tik toks yra kelias į laimę.

Ką gi, iššūkį priimu!

Pradėsiu po truputį, žingsnelis po žingsnelio. Gal ir negrabiai, kaip sugebėsiu. Tačiau pradėsiu. Bet žiūrėk! Laukiu vaisių...

84. Manęs netenkina paviršius.

Svarbu žinoti, kodėl vieni mane myli, o kili ne. Svarbu žinoti, kodėl taip dažnai man nepavyksta mylėti. Juk neįmanoma mylėti per prievartą, todėl mane ir domina priežastys.

Esmė dažniausiai glūdi giliai. Ten ir einu ieškoti.

Nusileidžiu, įžiebiu šviesą, tyrinėju. Slaptavietė manyje tikrai yra. (Jeigu ji mano dalis, kodėl taip menkai ją pažįstu?) Nusileisti žemyn reikia drąsos: galiu aptikti man nepatinkančių paslapčių, galiu susigundyti pabėgti...

Bet Tu mane ten kvieti, Viešpatie. Tu ten mane kvieti. Ten Tu slepi mano laimės paslaptį.

Kaip galiu būti laiminga, jei mano siela negaluoja?

Viešpatie, padėk man pasveikti. Apšviesk mano kelią į save ir paversk šias paieškas – mano pastangas ir valią – vaistais nuo nelaimingumo.

85. O tada, kai į mano gyvenimą triumfuodama įžengs laimė, Viešpatie, neleiski niekam jos užtemdyti!

Juk ji atėjo neatsitiktinai.

Pasinaudojau kančios man suteiktomis progomis pažinti save ir roviau iš savęs blogį. Radau jėgų dėl meilės užmiršti save.

Mokėjau laukti nemaištaudama prieš nuskaistiną vienatvę.

Viešpatie, tegu mano laimė būna tyra!

Tegu niekas jos neapnuodija: nei kaltės jausmas, nei apmaudas, juo labiau baimė ją prarasti.

Tegu mano laimė būna mano atsakomybės pelnytas vaisius. Mano atsakymas tavo lūkesčiams. Konkretus įrodymas, kad vykdau tai, ko manęs prašai. Kai laimė pasklis po mano širdį, Viešpatie, pagaliau mano siela pajus palaimą.

Maldos tiems, kas moka stebėtis

86. Šiandien gatvėje sutikau moterį ir mes viena kitai nusišypsojome. Bendrininkų šypsenomis. Kodėl gi bendrininkų?

Jai buvo maždaug tiek metų, kiek man. Įsivaizdavau, kad ji senelė.

Mačiau ją pavargusią ir truputėlį sunerimusią, dėmesingą ir be galo rūpestingą.

Jaučiau, kas tarsi adatomis daigsto jos širdį – visi neišsakyti, ne iki galo išsiaiškinti, nesuprasti žodžiai. Girdėjau jos tylą. Jos romumą.

Susitikę mūsų žvilgsniai akimirksniu papasakojo visų kada nors šioje žemėje gyvenusių ir gyveniančių moterų istoriją.

Šiandien gatvėje susitikau seserį.

Kaip norėčiau būti tokia visų bendrininkė!

Kaip būtų nuostabu, jei kiekvienas pasidalytų su visais tokia bendryste! Kaip būtų puiku, jei pakaktų žvilgsnio...

Viešpatie, ačiū, kad šalia manęs leidi būti tokiai daugybei brolių ir seserų.

87. Maitinanti moteris.

Šis vaizdas visada mane sukrečia. Regis, staiga mano siela atsiveria: žindanti patelė yra aiškiausiai matoma paslaptingos grandinės, jungiančios mus su mūsų pirmųjų tėmų ištakomis, dalis. Tų ištakų nuolat ilgimės.

Maitinanti moteris.

Tarsi staiga nuo mano įprastinės rutinos nukrito šydas ir vieną akimirką man leidžiama išvysti pasaulio ištakas.

Maitinanti moteris.

Gimstantis vaikas.

Įsižiebianči meilė.

Atbundanti gamta.

(Virš mūsų, anapus mūsų.)

Viešpatie, neleisk, kad mano kasdienybė mane darytų aklą Tavo kūrybos stebuklams – jų žavesiui ir slėpiniams.

Neleisk, Viešpatie, kad prarasčiau gebėjimą stebėtis.

88. Tačiau pati didžiausia nuostaba yra meilė.

Meilė – gyva būtybė, kurią nuolat reikia maitinti.

Stebuklas, gyvuojantis tol, kol gyva ji maitinanti širdis. Ir dar... ilgainiui ji įsilieja į pasaulio DNR. Alsuoju ją, kai žaviuosiu saulėlydžiu ar kai įsmeigiu žvilgsnį į jūrą. Ji persmelkia mane siautėjant audros debesims. Ji perlieja tarsi botagu, kai netikėtai susitinku su grožiu: kas gi dar yra tai, ką patiriu grožėdamasi, jeigu ne meilė?

Visa meilė, patirta gyvenusiųjų prieš mane, yra čia, šalia, ir laukia – gyva materija – kad ją atpažinčiau ir dar sykį patirčiau.

Meilė, kuria alsuoju, pasiruošusi, jei tik panorėsiu, pateikti ilgai ieškotą atsakymą.

Tu esi atsakymas, Viešpatie. Meilė esi Tu.

89. Mano amžiaus moteris, reginti sode ką tik išdygusią gėlę, juokiasi. Juokiasi, nes gyvybė dar sykį triumfuoja.

Juokiasi, nes moteris visada jaučiasi gyvybės bendrininke. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Ką mano amžiaus moteris pamato, suvokia, pajunta žaibo greitumu, niekada neapgauna. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Mano amžiaus moteris viską mato tokiu žvilgsniu, kokių žvelgtų, jeigu turėtų viską nupasakoti neregiumi. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Dėkoju Tau, Viešpatie, už savo amžių.

Dėkoju Tau, nes bėgantys metai man vis aiškiau atskleidžia Tavo stebuklų paslaptis.

90. Aplink mus esama mažyčių, tačiau aiškių prarasto rojaus ženklų.

Tai netikėti blykstelėjimai, vos nujaučiamos tiesos kasdienybės verpete.

Kai atsitraukia pilkuma, kaip pavasario rytą, kai vėjo gūsių nuskaidrintame tyrame ore staiga pasirodo vaikystės spalvom užlietas pasaulis: žalia, geltona, mėlyna, kad net širdį suspaudžia.

Arba kvapas, toks stiprus ir svaigus, kad, regis, galėsi paliesti: bet štai pūsteli vėjas ir jis pradingsta, lieka tik ilgesingas prisiminimas. Tos spalvos, tas kvapas yra Tavo, Viešpatie, ženklas. Tu esi ta paslaptis. Tu esi ta „atmintis“.

Leisk ją patirti dar ir dar, kad neprarasčiau gebėjimo stebėtis.

Maldos tiems, kam nestinga dvasingumo

91. Kartais jaučiu turinti vien dvasią.

Noriu pasakyti, kad mano širdis kartais tokia kupina dėkingumo už tai, kas esu, ką turiu, ką sugebu, jog net ištirpstu iš jaudulio, kad esi taip arti, Viešpatie.

Tu mane padarei nuostabiausio slėpinio šerdimi.

Aš kaip Marija, Martos sesuo: jaučiu troškimą atsisėsti ant namų slenksčio ir laukti Tavęs, nuplauti savo ašaromis Tau kojas, kaip užkerėta klausytis Tavo žodžių.

Kaip norėčiau turėti tokį draugą, koly turėjo ji! Bet pasirodo Marta ir gražina mane į šią žemę, atitraukdama nuo anos esminės tikrovės – nuo Tavo esaties manyje.

Viešpatie, padaryk, kad žemiški dalykai niekada nepaimtų viršaus, kad visada Tavęs trokščiau. Neleisk man užmiršti, kad Marijos yra „geriausioji dalis“.

92. Jei siela yra iš materijos, nematomos, neapčiuopiamos – subtiliosios materijos, ūmai susivokiu, kad jai padaromos žaizdos yra tikros, tarsi peilio, pjaunančio vaisiaus minkštimą. Pulsuojantį sielos minkštimą...

Ir staiga pastebiu, kad turiu siaubingų ginklų.

Savo žodžiu – jis irgi subtilioji materija – galiu visiškai realiai sužeisti kito sielą.

Savo mintimi – ji irgi subtilioji materija – galiu visiškai realiai jai pakenkti.

Savo veiksmais – matau tą savo akimis – galiu ją pažeminti ir nukauti.

Jei tik regėčiau, kaip iš man artimo žmogaus sielos trykšta kraujas, tučiuojau nuleisčiau ginklus, Viešpatie! Kaip karštai prašyčiau atleidimo to, kurį sužeidžiau!

93. Sukūrei mano sielą, Viešpatie, kaip žemės plutą.

Glotnią tarsi vandens nugludintas akmuo.

Audringą tarsi įsisiautėjusi vėtra.

Švelnią tarsi savanos aksomas.

Išdegusią tarsi dykuma.

Tavo man duota siela, Viešpatie, nuolat žaizdota.

Nežymūs brėžiai tarsi ką tik suarto lauko vagelės.

Aštriabriauniai, žeidžiantys įtrūkiai.

Baugūs tarpekliai tarsi kanjonai.

*Tik Tu visiškai pažįsti mano sielą.
Šitos sielos sena oda: išgydyk jos žaizdas, Viešpatie.
Padaryk ją nelyginant žemę, gebančią atsinaujinti ir pražysti. Derlingą ir turtingą derančių vaisių.*

*94. Visa kas turi matmenis: ilgį, aukštį, gylį.
Viską galima patirti įvairiopai.
Nuslysti paviršiumi, vos vos prisiliečiant tarsi drugeliui, lengvai sau plazdenant, neužsigauinant.
Bet kas iš to? Tik ilgesys, nepasitenkinimas, dūmai, tuštuma.
Galima ieškoti vidurio: nei taip, nei taip. Sustoju, jei stabdo baimė, atsargumas, apdairumas.
Rizikuoti? Niekada! Nė negalvoju. Kas man iš to? Visiškai nieko.
O galima – iš esmės. Nesustojant, įveikiant visas baimes – vienintelė šviesa bus mano siela –
tada ir atskleisiu būties esmę ir jos poeziją.
Ten susitiksiu Tave, Viešpatie: gelmė esi Tu.
Tik su Tavim, jei norėsiu suprasti, suprasiu iš pagrindų.
Tik su Tavim, jei norėsiu mylėti, mylėsiu iš tikrųjų.
Tik su Tavim, jei pasiryšiu atleisti, bus atleista amžiams.*

*95. Sprogstu nuo nugyvento gyvenimo. Privalau rasti būdą išlieti jo dalį. Privalau.
Pagimdžiau vaikus, bet čia ne tai.
Myliu savo vyrą, bet čia ne tai.
Plaunu, valau, blizginu, gaminu valgį, bet čia ne tai: jaučiu, kad sprogsiu. Turiu kažką daryti.
Turiu.
Mėginau siuvinėti, bet čia ne tai.
Išskalbiau visą krepšį patalynės, bet čia ne tai.
Pasekiau vaikui pasaką: kažkas veržiasi ištrūkti. Privalo.
Sėdžiu prie kompiuterio, tvarkau reikalus, kalbuosi su klientais... Grįžtu namo ir vėl viskas verda,
veržiasi, reikalauja. Turiu jį išleisti. Turiu.
Visur naršau tikėdamasi, kad palengvės – rausiuosi stalčiuose, rausiuosi širdyje – ir štai galų gale
randu!
Ačiū, Viešpatie!
Štai ką privalau – ištarti ačiū. Nuoširdžiai ačiū – didžiausios padėkos žodžius. Tada mano
nerimstanti siela nusiramins.
Ačiū, Viešpatie, už tai, kad esu. Ačiū už tai, kad galiu. Ačiū už tai, ką turiu. Ačiū už tai, kas būsiu.*

Maldos išsiilgusiems tyrumo

*96. Tyras yra tas, kas dar neišmoko kontroliuoti. Čia jo tyrumas – nesąmoningas pasitikėjimas.
Tiktai pasitikint viskas tampa įmanoma, o kontrolė visada prieina ribą. Ką reiškia prarasti tyrumą,
jei ne įsitikinti savo ribotumu? Užsidaryti savo žmogiškumo narvelyje...
Tyrajį veda paslaptinga jėga, kuria jis visiškai pasitiki, todėl įveikia šiaip jau neįveikiamas kliūtis.
Tyrumas – šarvai, todėl nebaisu.
Viešpatie, noriu vėl būti tyra, tokia, kokia buvau prieš daugelį metų.
Viešpatie, atsisakau kontrolės, savo teisių ir valdžios: atiduodu save į Tavas rankas.
Padėk man sielos gelmėse vėl surasti ir įžiebtį trapų tyrumą.*

*97. Niekas nemoka taip pasitikėti, kaip vaikai.
Kai jie tiesia rankas, pakėlę į mus savo skaidrias akis, ir leidžiasi vedami, tvirti savo tyrumu, ar
kas galėtų pagalvoti, kad juos gali paliesti blogis?*

Galbūt tai mums nori pasakyti Jėzus perspėjimu: Jeigu nepasidarysite kaip vaikai... Galbūt šito tikisi iš mūsų: visiško pasitikėjimo, atsisakymo būti savo pačių viešpačiais, tyrumo atgaivinimo. Tik šitaip blogis daugiau nebegalės mūsų užklupti ir ant mūsų nužengs gydanti Dievo malonė. Viešpatie, mokyk mane pamiršti save. Mokyk pasitikėti. Mokyk atsiduoti. Viešpatie, dar sykj pamokyk tyrumo.

98. Noriu tokių akių, kaip vaiko, tariančio pirmuosius žodžius: vaiskių ir besijuokiančių. Noriu tokių akių, kaip vyro, vedančio už rankos anūkėlj: akių, kuriose atsispindi nauja laimė. Noriu tokių aidų, kaip besimeldžiančios moters, – dvasingų. Noriu aidų kaip vienuolio: svara, bet lengvo žvilgsnio, nes tai, ką jis patyrė svara, atiduoda pasauliui paprastai ir lengvai. Noriu akių – taip, taip! – kaip Marijos, plačiai atvertų ir tyrų, kokios jos buvo, kai ji žvelgė į Jėzų apreiškiantį angelą. Bet kad turėčiau tokias akis, reikės paplušėti. Reikia ilgų metų, kad mano žvilgsnis toks taptų. Privalau nusižeminti ir būti paprasta. Turiu tapti skaidri ir atvira. Bet visų pirma turiu atsisakyti savęs. Prarasti save. Pamiršti save. Viešpatie, esu pasirengusi. Kreipki mano žingsnius paprastumo keliu.

99. Viešpatie, argi tikrai pamiršau laikus, kada laksčiau po miškus: nervai įtempti kaip stygos, refleksai nerimsta, pojūčiai tokie aštrūs, kad net sopa. Argi užmiršau ugnies gyvastį ir plėšrūnų staugimą ten, tamsoje, ir kaip spaudžiau prie krūtinės naujagimį? Argi užmiršau gaivų ir tyrą džiaugsmą, atradimo džiaugsmą... laukinį džiaugsmą panerti veidą į švarų šaltą vandenį; suleisti dantis į dar virpančią mėsą laimikio, atidavusio gyvybę dėl manęs, kaip ir aš vieną dieną atiduosiu savąją; rasti šiltą prieglobstį glėbyje savo žmogaus, kuris iš manęs semiasi gyvybės syvų; kreiptis į Tave, Viešpatie, šokiu ir daina; kreiptis į Tave dėkojant ir žinoti, kad būsiu išklaudyta... Argi tikrai pamiršau? Argi manyje iš viso to jau nebeliko nieko: nei atodūsio, nei migloto prisiminimo, nei virpesio? Ar taip toli nuklydo mano poezija? Taip toli mano paslaptis, mano tyrumas? O juk jausčiausi Tau daug artimesnė, Viešpatie, jei tik bent akimirką tai prisiminčiau!

100. Būna akimirkų, Viešpatie, kada beveik ir nušvinta tiesa. Tai gali nutikti kad ir kalnuose, kur viena vaikštinėju tarp akmenų. Kojos pačios kilnojasi, mintys pačios sklendžia. Ir laikas išnyksta, o visa tikrovė – žvarbus oras, tyla, neapčiuopiama mane persmelkianti esatis – susilieja su mano siela kaip kad dangus susilieja su jūra ties horizontu, ir jie jau neatskiriami. Tokių akimirkų galiu tapti bet kuo: augalu, gyvūnu, akmeniu. Nė nepajusčiau. Ir ūmai mano mintis puola gaudyti tiesos, kuri ką tik blykstelėjo. Tačiau niekada nesugauna. Ji išslysta kaip žodis, kuris sukasi ant liežuvio galo, ir išsprūsta, kai jau, regis, buvai benutverianti. Kartais galvoju, kad jei tiesa šitaip blykstelė, vadinasi, ji yra.